

๙๓ ๑๔
๓ ๒๘๗๓
๘ ๒

ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทย
ที่ใช้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

ปริญญานิพนธ์

ของ

แก้วตา ไทรงาม

ผ่านนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
อุทุมพร ๒๖ พระโขนง กรุงเทพฯ ๒๒ โทร ๖๑๒๑๖๗๖ ๖๑๑๕๐๕๖

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
มีนาคม ๒๕๒๐

63842

๑๘ ต.ค. ๒๕๒๐

ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทย
ที่ใช้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

บทคัดย่อ

ของ

แก้วตา ไทรงาม

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มีนาคม 2520

SPELLING DIFFICULTIES OF THAI SIGHT VOCABULARIES
AT PRATHOM I LEVEL

ABSTRACT

BY

KEOTA SAI-NGAM

Presented in partial fulfilment of the requirements
for the Master of Education Degree
at Srinakharinwirot University
March, 1977

SPELLING DIFFICULTIES OF THAI SIGHT VOCABULARIES AT PRATHOM I LEVEL

The purposes of this study were to investigate the difficulties of Thai sight vocabularies in Prathom I level, to compare the spelling abilities of children with and without pre-school experiences and between sexes, and to compare among children attending the following schools: school under Changwat Authority, municipal school and school under the Department of General Education.

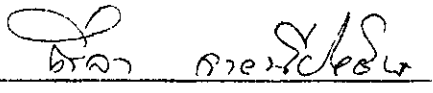
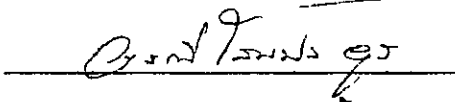
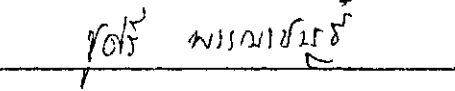
The sampling population were 96 Prathom^oI students of the academic year 1976, randomed in Ranong Province. To collect the data, 450 Thai sight vocabularies were formed into sentences, phrases, and words. Test composed of nine separately administered parts. Gathering data by means of word by word dictation. All 450 words in hierachy were classified into five groups.

To compare the spelling abilities of children with and without pre-school experiences, and to compare between sexes, the t-test was used. The F-test was used with children attending schools under various organizations.

The results showed that, all 450 Thai sight vocabularies classified in hierachy as following; there are; 7 very simple words; 26 simple words; 72 medium difficulty words; 197 difficult words, and 148 very difficult words. Children with pre-school experiences were more capable than children without pre-school experiences ($P < .01$). Both sexes showed no differences in spelling abilities. There were significant differences in spelling abilities between children attending schools under various organizations ($P < .01$). Children from the school under Changwat Authority and the school under

the Department of General Education were more capable than children in municipal school ($P < .01$). The spelling abilities of children attending the school under Changwat Authority were higher than children from the school under the Department of General Education ($P < .05$).

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติได้พิจารณาปัญหานี้จนบัดนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

 ดร. กะเสสะ	ประธาน
 ดร. กะเสสะ	กรรมการ
 ดร. กะเสสะ	กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

การทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงไปได้ด้วยดี เพราะได้รับความช่วยเหลือ
อย่างดียิ่งจากคณาจารย์ ดร.ศีลา จาณินโยชิน อาจารย์วรณี โสมประยูร
และอาจารย์ชูศรี พรรณเชษฐ์ นอกจากสัปดาห์ที่แล้ว อาจารย์จิราภรณ์ ทิพย์รัตน์ ได้ให้
คำแนะนำในการใช้โปรแกรมเพื่อคำนวณสถิติต่าง ๆ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาที่ได้รับ
เป็นอย่างยิ่งจึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยได้รับความร่วมมืออย่างดียิ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากครูใหญ่ ผู้ช่วยครูใหญ่
คณะครู ตลอดจนนักเรียน กลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนบ้านทุ่งหวาง โรงเรียนบ้านปากน้ำ
โรงเรียนเทศบาลบ้านเจ้านิเวศน์ และโรงเรียนถนนชาติเฉลิม ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณอย่างสูง
ไว้ ณ ที่นี้ด้วย

แก้วตา ไทรงาม

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
× ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาคนควา	3
ความสำคัญของการศึกษาคนควา	3
ขอบเขตของการศึกษาคนควา	4
สมมุติฐานในการศึกษาคนควา	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคนควา	7
การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างการสอนอ่านเป็นคำร่วมกับ	
แบบประสมอักษร กับการสอนอ่านแบบประสมอักษร เพียง	
วิธีเดียว	8
การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำ	
กับความสามารถด้านอื่น ๆ	10
การศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายของคำ	11
การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเด็กที่เคยเรียนชั้นอนุบาลหรือชั้น	
เด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นอนุบาลหรือชั้นเด็กเล็ก	13
การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาระหว่างเด็กชายกับ	
เด็กหญิง	15
การศึกษาเกี่ยวกับการบริหารและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของเด็กที่	
เรียนในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดต่าง ๆ	18

บทที่	หน้า
3	วิธีดำเนินการ
	กลุ่มตัวอย่าง
	เครื่องมือการรวบรวมข้อมูลและการจัดกระทำกับข้อมูล
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
4	ผลการศึกษาค้นคว้า
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
	การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล
5	สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า
	กลุ่มตัวอย่าง
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
	วิธีดำเนินการ
	การวิเคราะห์ข้อมูล
	ผลการศึกษาค้นคว้า
	อภิปรายผล
	ข้อเสนอแนะ
บรรณานุกรม	52
ภาคผนวก	58

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนกลุ่มตัวอย่างแยกตามสังกัด เพศ และประสบการณ์ในการเรียน ชั้นเด็กเล็ก	25
2	ลำดับความยากง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทย	32
3	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเด็กที่เคย เรียนชั้นเด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก	38
4	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเด็กชายกับ เด็กหญิง	39
5	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างเด็กที่เรียนในโรงเรียนต่าง สังกัดกัน	40
6	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของเด็กที่เรียนใน โรงเรียนต่างสังกัดกัน	41

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา ๒๕๔๔ หน่อๆ ที่มีโน้ตเพ!

วิวัฒนาการทางการศึกษาของไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปจากการศึกษา
นอกระบบโรงเรียนมาเป็นการศึกษาในระบบโรงเรียน เพราะการศึกษาในระยะแรกเป็นการ
ศึกษาภายในครอบครัวและวัด เมื่อได้จัดการศึกษาเป็นระบบโรงเรียนแล้ว การศึกษาจึงเริ่ม
จากระดับประถมศึกษามาก่อนแล้วจึงขยายจนถึงระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษาตามลำดับ
ปัจจุบันประเทศไทยจัดการศึกษาตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่สี่พร้อมกับได้ปฏิรูปการศึกษาเพื่อ
ให้สอดคล้องกับสภาพของสังคม การจัดการศึกษาเฉพาะในระบบโรงเรียนไม่อาจทำให้การพัฒนา
ประเทศบรรลุผลตามเป้าหมายที่วางไว้ จึงต้องจัดการศึกษาทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบ
โรงเรียน นอกจากนี้ยังต้องจัดการศึกษาในระดับอนุบาลขึ้นเพื่อเตรียมเด็กให้พร้อมที่จะเรียนในระดับ
ประถมศึกษาด้วย ดังนั้นการจัดการศึกษาในปัจจุบันของไทยจึงมีสี่ระดับคือ ระดับอนุบาล
ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา

แผนการศึกษาทุกฉบับได้จัดการศึกษาระดับประถมศึกษาเป็นการศึกษาภาคบังคับ เพราะ
เห็นว่าการปลูกฝังหรือเสริมสร้างคุณลักษณะต่าง ๆ ที่สำคัญสำหรับเด็กจำเป็นต้องกระทำในระดับ
ประถมศึกษาและคุณลักษณะบางประการไม่อาจเริ่มสร้างในระดับอื่นได้ ฉะนั้น การศึกษาในระดับ
ประถมศึกษาจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้เนื้อหาที่จัดขึ้นสำหรับเด็กในระดับประถมศึกษา
จึงต้องพิจารณาอย่างรอบคอบเพื่อให้ได้ประโยชน์แก่เด็กและแก่สังคมให้มากที่สุด โดยเฉพาะวิชา
ภาษาไทยซึ่งเป็นวิชาหลักที่จำเป็นที่สุดสำหรับคนไทยทุกคน หลักสูตรประโยคประถมศึกษาทุกฉบับ
ต่างเห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทยมากจึงกำหนดเวลาเรียนมากกว่าวิชาอื่น

(กระทรวงศึกษาธิการ, 2503 : 8) ทั้งนี้เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้การเรียนรู้
วิชาต่าง ๆ ตามหลักสูตรเป็นไปได้ด้วยดี ดังนั้น การสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาจึงต้องเน้น
เป็นพิเศษ คือต้องสอนให้เด็กมีทักษะทุก ๆ ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านและ
การเขียน

ในด้านการเขียน หมายถึง การคัดลายมือ การเขียนเรียงความและการเขียนสะกดคำ สำหรับการเขียนสะกดคำเป็นทักษะที่จำเป็นในการวางรากฐานการเขียน เพราะเด็กสามารถนำประโยชน์จากการเขียนสะกดคำไปใช้กับวิชาอื่น ๆ ได้ดีคือ ถ้าเด็กเขียนสะกดคำได้ถูกต้องและรวดเร็ว เด็กจะมีความสามารถในการเขียนคำอื่น ๆ เพิ่มขึ้น และสามารถเรียนวิชาอื่น ๆ ได้ดีขึ้น ดังนั้น การสอนเขียนสะกดคำจึงต้องสอนให้เด็กเขียนสะกดคำต่าง ๆ ให้ถูกต้องตั้งแต่เริ่มเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง โดยเฉพาะการฝึกให้เขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้

คำพื้นฐานภาษาไทยสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งมีจำนวน 450 คำ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2519 : 1-4) ทั้งคำนาม คำกริยาและคำอื่น ๆ เป็นคำพยางค์เดียวและหลายพยางค์ คำพื้นฐานภาษาไทยแต่ละคำจึงมีความยากง่ายแตกต่างกัน แบบเรียนภาษาไทยสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งมีคำพื้นฐานภาษาไทยแต่ละบทไม่เป็นไปตามลำดับความยากง่าย ทั้ง ๆ ที่กระทรวงศึกษาธิการได้เสนอแนะว่าแบบเรียนต่าง ๆ ควรมีเนื้อหาและคำให้ยากง่ายต่อเนื่องกันไป (กระทรวงศึกษาธิการ, ม.ป.ป. : 12) สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะผู้แต่งแบบเรียนแต่ละคนได้พิจารณาจากตนเองโดยไม่ได้อาศัยความยากง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทย นอกจากนี้ครูยังประสบปัญหาในการสอนภาษาไทยเป็นอันมาก เพราะครูไม่ทราบว่า จะเริ่มต้นสอนคำพื้นฐานคำใดก่อน การที่ครูเริ่มต้นสอนคำจากแบบเรียนก็ไม่อาจรับรองได้ว่าเป็นการสอนที่ถูกต้อง จึงน่าจะได้อาศัยหาความยากง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทยไว้ ซึ่งเรื่องนี้ตรงกับทฤษฎีความสนใจของผู้วิจัย ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเพื่อทราบว่าคำพื้นฐานภาษาไทยแต่ละคำมีความยากง่ายมากน้อยเพียงใด ผลการศึกษาเรื่องความยากง่ายในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยที่ใช้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งจะเป็นแนวทางในการเริ่มต้นสอนภาษาไทยให้เป็นไปตามหลักการถ่ายโยงการเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้ครูและเด็กได้รับความสะดวกในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยมากขึ้น

นอกจากนี้ผลการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยระหว่างเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก ระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิง และระหว่างเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด สังกัดเทศบาล และสังกัดกรมสามัญศึกษาจะเป็นแนวทางในการจัดการสอนคำพื้นฐานภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา

ปีหนึ่งให้เหมาะสมกับความสามารถของเด็กเพื่อการเรียนการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษา
ปีหนึ่งได้ผลยิ่งขึ้น

> ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความยากง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทยที่ใช้ในระดับชั้นประถมศึกษา
ปีหนึ่ง
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการ เขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยระหว่าง
 - ก. เด็กที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก
 - ข. เด็กชายกับเด็กหญิง
 - ค. เด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด สังกัดเทศบาล
และสังกัดกรมสามัญศึกษา

> ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ช่วยให้ผู้สอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีหนึ่งได้เลือกคำพื้นฐานภาษาไทยมา
สอนเด็กตามลำดับความยากง่าย
2. ทำให้ทราบว่าคำพื้นฐานภาษาไทยคำใดยากเกินไปสำหรับเด็กชั้นประถมศึกษา
ปีหนึ่ง แล้วจะได้กำหนดเวลาสอนคำนั้นให้มากขึ้น
3. ทำให้ทราบความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็กเมื่อพิจารณาถึงเพศ/
ประสบการณ์ในการเรียนชั้นเด็กเล็ก ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนภาษาไทย
ให้เหมาะสมกับความสามารถของเด็ก
4. เป็นแนวทางในการเลือกคำสำหรับสร้างแบบทดสอบการเขียนสะกดคำชั้น
ประถมศึกษาปีหนึ่ง ตามพื้นฐานของผู้เรียน
5. เป็นประโยชน์ในการวางแผนเรียนวิชาต่าง ๆ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีหนึ่ง
โดยลำดับบทเรียนจากคำง่าย ๆ ก่อน

6. เสนอแนะผู้บริหารการศึกษาและผู้เกี่ยวข้องในการทำหลักสูตรให้จัดการสอน
เขียนสะกดคำให้เหมาะสม

ขอบเขตของการศึกษาครั้งนี้

กลุ่มตัวอย่าง การศึกษาครั้งนี้กระทำกับเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ปีการศึกษา 2519
จากโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด สังกัดเทศบาล และสังกัดกรมสามัญศึกษา
จำนวน 96 คน

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่

1. การศึกษาระดับความยากง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทย ตัวแปรตาม ได้แก่
ระดับความยากง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทย
2. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทย
ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ประสบการณ์ในการเรียนชั้นเด็กเล็ก เพศ และสังกัดของ
โรงเรียน ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทย

2. ผลการ

(สมมติฐานในการศึกษาครั้งนี้)

1. เด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กมีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทย
สูงกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก

ทั้งนี้ เพราะจากผลการศึกษาของ ฟาสต์ (Fast, 1957 : 52 - 57)
เกี่ยวกับความสามารถในการอ่านของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งที่เคยเรียนชั้นอนุบาล และไม่
เคยเรียนชั้นอนุบาล พบว่า เด็กที่เคยเรียนชั้นอนุบาลมีความสามารถในการอ่านสูงกว่าเด็กที่
ไม่เคยเรียนชั้นอนุบาล และจากผลการศึกษาของ วัตินา ยันตระบุษยะ (วัตินา ยันตระบุษยะ
2509 : 56) ซึ่งศึกษาเปรียบเทียบจำนวนถ้อยคำที่เด็กรู้จักและความสามารถในการอ่านของ
เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กและไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก พบว่าเด็กที่เคย
เรียนชั้นเด็กเล็กรู้จักคำและมีความสามารถในการอ่านสูงกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก

การศึกษาครั้งนี้จึงตั้งสมมุติฐานตามข้อหนึ่ง

2. เด็กชายและเด็กหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยแตกต่างกัน

ทั้งนี้เพราะจากผลการศึกษาของเจอร์วิลด์ และวิทซ์แมน (อ้างอิงจาก ประเทิน มหาจันทร์, 2516 : 16-17) เกี่ยวกับการพูดและคำศัพท์ของเด็กอายุ 2 ปีถึง 5 ปี พบว่า เด็กหญิงรู้จักใช้คำศัพท์ดีกว่าเด็กชาย และจากการศึกษาของอินทร์ ศรีคุณ (อินทร์ ศรีคุณ, 2507 : 85) เกี่ยวกับความสามารถในการเขียนสะกดคำ การฟัง การอ่าน และการแต่งความของเด็กชายและเด็กหญิง พบว่า เด็กหญิงเขียนสะกดคำและแต่งความได้ดีกว่าเด็กชาย ดังนั้น การศึกษาครั้งนี้จึงตั้งสมมุติฐานตามข้อสอง

3. เด็กที่เรียนในโรงเรียนต่างสังกัดกันมีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยแตกต่างกัน

ทั้งนี้เพราะจากผลการศึกษาของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2518 : 14) เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์ของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่สามของโรงเรียนสังกัดต่าง ๆ .พบว่า เด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษามีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดเทศบาล และเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาทั้งสองต่ำที่สุด ดังนั้น การศึกษาครั้งนี้จึงตั้งสมมุติฐานตามข้อสาม

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความยากง่าย หมายถึง สิ่งที่แล่งได้จากจำนวนเด็กที่เขียนสะกดคำนั้นถูกต้องมากหรือน้อย

คำพื้นฐาน หมายถึง คำที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้เด็กเริ่มตนเรียนเป็นคำคุณตาและทราบบความหมายโดยไม่ต้องแยกว่าคำนั้นประกอบด้วยพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ใดบ้าง ในที่นี้ได้แก่ คำที่ไรทศสอมจำนวน 450 คำ

การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนและเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์
ได้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2493

ความสามารถในการเขียนสะกดคำ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการเขียนสะกดคำพื้นฐาน
ภาษาไทยแต่ละคำได้ถูกต้อง

ชั้นเด็กเล็ก หมายถึง ชั้นเรียนที่โรงเรียนต่าง ๆ จัดขึ้นเพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่
เด็กก่อนเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง มีกำหนดเวลาเรียนหนึ่งปี

สังกัด หมายถึง หน่วยงานที่มีหน้าที่และความรับผิดชอบในการจัดการศึกษา
ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และกรมสามัญศึกษา)

ในบทนี้ได้กล่าวถึงเหตุผลและหลักการรวมทั้งหัวข้อปัญหาและขอบเขตที่จะศึกษาเพื่อ
เป็นแนวทางในการดำเนินการศึกษาค้นคว้าในบทต่อไป

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

การสอนภาษาไทยแก่เด็กเริ่มเรียนในสมัยก่อนใช้วิธีแจกลูกหรือประสมอักษร คือ ให้เด็กรู้จักพยัญชนะและสระต่าง ๆ เสียก่อนแล้วจึงให้แจกลูกหรือประสมอักษรตามแบบเรียนที่กำหนดขึ้น ในระยะหลังได้มีวิธีสอนเป็นคำและเป็นประโยคเรียกว่าการสอนแผนใหม่ หรือการสอนแบบเบสิก ซึ่งเป็นวิธีที่นำมาจากการสอนภาษาอังกฤษ โดยคิดว่าวิธีใหม่นี้สามารถแทนที่วิธีสอนแบบแจกลูกหรือประสมอักษรได้ เมื่อได้ทดลองใช้แล้วปรากฏผลคือ วิธีสอนเป็นคำและเป็นประโยคไม่สามารถแทนที่วิธีเดิมได้ เพราะภาษาไทยมีลักษณะแตกต่างจากภาษาอังกฤษ คือ ภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด มีการผันเสียงได้ตามวรรณยุกต์ การเรียนเป็นคำๆ จึงสะดวกกว่า ดังนั้นความคิดที่จะใช้วิธีสอนเป็นคำและเป็นประโยคแทนวิธีสอนภาษาไทยแบบเดิมโดยเด็ดขาดจึงได้ผลก็เช่นการสอนภาษาอังกฤษจึงเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้อง

(กระทรวงศึกษาธิการ, 2504 : 2-3)

หลักสูตรประโยคประถมศึกษาพุทธศักราช 2503 ได้กำหนดความมุ่งหมายในการสอนภาษาไทยไว้ข้อหนึ่งว่า ให้สอนอ่านเป็นประโยคและอ่านคำที่ประกอบรูปภาพต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่การอ่านหนังสือตามที่กำหนด ให้สอนอ่านพร้อมกันไปกับการเขียน คือ ให้เขียนประโยคและคำต่าง ๆ ที่อ่านไปแล้วโดยวิธีคัดจากแบบก่อน เมื่อคัดถูกต้องแล้วจึงฝึกให้เขียนเป็นคำและข้อความสั้น ๆ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2514 : 1-2) สำหรับร่างหลักสูตรที่จะใช้แทนหลักสูตรประโยคประถมศึกษาได้กำหนดให้วิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะซึ่งต้องสอนให้เด็กอ่านออกเขียนได้ (สมาคมผู้บริหารการศึกษา, 2518 : 103) นั่นคือ เด็กต้องอ่านแบบเรียนและเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง

เมื่อกระทรวงศึกษาธิการมีความมุ่งหมายให้สอนอ่านและเขียนภาษาไทยแก่เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งโดยให้สอนเป็นคำด้วย กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดคำพื้นฐานภาษาไทยสำหรับสอนเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง โดยให้ครูผู้สอนในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง

สำรวจคำที่เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งใช้เสมอส่งมาให้กระทรวงศึกษาธิการเลือกคำที่มีความดีสูง และจัดทำเป็นบัญชีคำพื้นฐานภาษาไทย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2508 : 1 - 4) เพื่อให้ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยทุกโรงเรียนได้สอนให้เด็กอ่านและเขียนคำเหล่านี้ นอกจากคำพื้นฐานภาษาไทยเหล่านี้แล้ว ครูอาจสอนคำอื่น ๆ ที่ใช้เฉพาะถิ่นหรือคำที่เด็กใช้อยู่เสมอเพื่อให้เด็กมีทักษะในการอ่านและการเขียนเพิ่มขึ้น

๑) การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างการสอนอ่านเป็นคำร่วมกับแบบประสมอักษรกับการสอนอ่านแบบประสมอักษรเพียงวิธีเดียว

การสอนภาษาไทยในปัจจุบันยังไม่มีวิธีสอนวิธีใดที่พิสูจน์ว่าจะสอนให้เด็กอ่านและเขียนภาษาไทยได้แตกฉานเช่นวิธีที่เคยใช้มา จึงได้มีผู้ทดลองสอนภาษาไทยแก่เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งด้วยวิธีต่าง ๆ เพื่อค้นหาวิธีสอนที่เหมาะสมที่สุด จากการศึกษาของไพฑูรย์ ชรรณแสง (ไพฑูรย์ ชรรณแสง, 2518 : 42 - 49) ในปีการศึกษา 2509 ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง จากโรงเรียนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี และอำเภอพุทธบาท จังหวัดสระบุรี โดยเปรียบเทียบระหว่างเด็กที่เรียนอ่านเป็นคำร่วมกับวิธีประสมอักษรกับเด็กที่เรียนอ่านแบบประสมอักษรเพียงวิธีเดียว โดยใช้แบบทดสอบความพร้อมในการอ่านและแบบทดสอบวิชาอ่านไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็กเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล , แล้ววิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ยความเบี่ยงเบนมาตรฐานและวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่า เด็กที่เรียนอ่านเป็นคำร่วมกับวิธีประสมอักษรมีความสามารถในการอ่านสูงกว่าเด็กที่เรียนอ่านแบบประสมอักษรเพียงวิธีเดียว นอกจากนี้เด็กที่เรียนอ่านทั้งสองแบบดังกล่าวมีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันน้อยกว่าเด็กที่เรียนอ่านแบบเดียว , ผลการศึกษาของ ไพฑูรย์ ชรรณแสง สอดคล้องกับผลการศึกษาของ เจริญ ชยุตนิมิตต์คำรง (เจริญ ชยุตนิมิตต์คำรง, 2511 : 619-625) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งในจังหวัดชลบุรีที่เรียนอ่านเป็นคำร่วมกับแบบประสมอักษรกับ

เด็กที่เรียนอ่านแบบประสมอักษร เพียงแบบเดียว โดยสอนให้เด็กอ่านคำพื้นฐานภาษาไทยที่ได้จากผลการวิจัยของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก แล้วใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านของเด็กทั้งสองกลุ่ม พบว่า เด็กที่เรียนอ่านเป็นคำร่วมกับวิธีประสมอักษร มีความสามารถในการอ่านสูงกว่าเด็กที่เรียนอ่านแบบประสมอักษร เพียงวิธีเดียว

ผลการศึกษาเรื่องการสอนอ่านเป็นคำ ร่วมกับการสอนอ่านแบบประสมอักษรกับการสอนอ่านแบบประสมอักษร เพียงวิธีเดียวของไพทูลย์ ธรรมแสง และ เจริญ ชัยนิมิตต์คำรง แสดงให้เห็นว่า การสอนอ่านเป็นคำและประสมอักษรให้ผลดีกว่าการสอนอ่านแบบประสมอักษร เพียงวิธีเดียว ผลการศึกษานี้สามารถอ้างอิงถึงการสอนเขียนแก่เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งด้วยว่า ไม่ควรสอนให้เด็กเขียนเฉพาะตัวอักษรเพียงอย่างเดียว แต่ควรสอนให้เด็กเขียนเป็นคำ ๆ ด้วย ที่กล่าวเช่นนี้เพราะการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับการอ่าน ดังที่มอร์สันและเพอร์รี (Morrison, and Perry, 1959 : 222 - 227) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถในการอ่านทั่ว ๆ ไปของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่สามถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง โดยใช้แบบทดสอบ คือ California Achievement Test เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถในการอ่านทั่ว ๆ ไปของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่สามถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง พบว่า ความสามารถทั้งสองด้านนี้มีความสัมพันธ์กันสูง ผลการศึกษาของมอร์สันและเพอร์รี สอดคล้องกับผลการศึกษาลิงเกรย์ (Gray, 1949 : 403) ได้สรุปผลการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านกับการเขียนสะกดคำในปี ค.ศ. 1947 ถึง ค.ศ. 1948 ไว้ว่า จากการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนสะกดคำกับการอ่านแสดงให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด นักการศึกษาบางคนรายงานว่าคนที่มีความสามารถในการอ่านสูงจะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงด้วย

ในปี ค.ศ. 1959 มัลมควิสต์ (Malmquist citing by Gray, 1959 : 206) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการอ่านของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง จำนวน 399 คน จากโรงเรียนในเขตการศึกษาต่าง ๆ ของประเทศสวีเดน โดยใช้แบบทดสอบในการอ่าน (Reading Test) ทดสอบเด็กที่มีระดับสติปัญญา สถานภาพทางสังคมและ ความสามารถทางร่างกายต่าง ๆ กัน พบว่าสาเหตุที่ทำให้เด็กขาดความสามารถ

ในการอ่านนั้น เนื่องจากเด็กขาดความสามารถในการ เขียนสะกดคำ

จากผลการศึกษาของมอริสันกับเพอร์รีและผลการศึกษาของมัลมควิสต์ รวมทั้ง การสรุปผลการศึกษาที่เกรย์ได้สรุปไว้ แสดงว่าการ เขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับการอ่าน หมายความว่า ถ้าเด็กมีความสามารถในการอ่านสูง เด็กจะมีความสามารถในการ เขียนสะกดคำ สูงด้วย หรือเด็กที่อ่านได้ก็จะเขียนสะกดคำได้ก็ด้วย

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการ เขียนสะกดคำกับความสามารถด้านอื่น ๆ

การเขียนสะกดคำนอกจากมีความสัมพันธ์กับการอ่านแล้ว พบว่า การเขียนสะกดคำ มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาคำอื่น ๆ ด้วย จากการศึกษาของวอลด์แมนและ ทริกส์ (Waldman, and Triggs, 1958 : 459-463) ในปี ค.ศ. 1958 ซึ่งได้ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการ เขียนสะกดคำกับความสามารถในการจำคำของเด็กชั้น ประถมศึกษาปีที่สี่ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่เจ็ดโดยใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล แล้ววิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลปรากฏว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำกับ ความสามารถในการจำคำมีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง ผลการศึกษาของวอลด์แมนและทริกส์ สอดคล้องกับผลการศึกษาของเทาวน์เซนด์ (Townsend, 1947 : 465-471) ซึ่งได้ อ้างไว้ใน Education Records Bureau โดยได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความ สามารถในการ เขียนสะกดคำกับความสามารถในการจำคำศัพท์ของเด็กตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา ปีที่สามถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า โดยใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือในการหาความสัมพันธ์ของ คะแนนของกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาความสัมพันธ์ พบว่า ความสามารถในการเขียน สะกดคำมีความสัมพันธ์กับการจำคำปานกลาง

อารอน (Aaron, 1959 : 138 - 142) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียน สะกดคำกับความสามารถในการอ่านออกเสียงและระดับสติปัญญาของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง โดยใช้แบบทดสอบเป็นคำจำนวน 60 คำให้เด็กอ่านออกเสียงและ เขียนสะกดคำ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการ เขียนสะกดคำกับการอ่านออกเสียงและ

ระดับสติปัญญา ผลปรากฏว่า การอ่านออกเสียงเป็นพยางค์มีความสัมพันธ์กับการเขียนสะกดคำ กล่าวคือ เด็กชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งที่ถูกแบ่งคำเป็นพยางค์สามารถเขียนสะกดคำได้ดี แต่ เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ที่แบ่งคำเป็นพยางค์ได้นั้นไม่ได้เป็นเด็กที่มีความสามารถในการเขียนสะกดคำได้ดีกว่า ส่วนเด็กที่มีสติปัญญาสูงจะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูง อารอน ได้เสนอแนะว่า ในการทดสอบวัดการทดสอบโดยให้เด็กออกเสียงเป็นพยางค์เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำของเด็กแล้วพบว่า ทักษะในการออกเสียงนั้นอาจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำด้วย

ฮอลโลว์ (Hollow, 1955 : 158-161) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถในการฟังของเด็กที่กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทั้งสองด้านแล้วหาความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ของคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำกับคะแนนความสามารถในการฟัง พบว่า คะแนนความสามารถทั้งสองด้านมีความสัมพันธ์กันปานกลาง

ผลการศึกษาทั้งหมดที่กล่าวมานี้ แสดงให้เห็นว่า การเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับการอ่าน การจำคำ การออกเสียงเป็นพยางค์และการฟัง ซึ่งสอดคล้องกับที่กล่าวข้างต้น ชายนียอดหิน (Chayanitayodhin, 1960 : 16) ว่าความสามารถในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์ต่อกันและกันเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ผลการศึกษายังปรากฏว่าการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญาของเด็กด้วย

การศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายของคำ

การเรียนรู้เพื่อเขียนสะกดคำต้องอาศัยความสามารถสูง ต้องมีจินตนาการและมีความจำที่ดีจึงจะประสบความสำเร็จ แต่เนื่องจากคำต่าง ๆ มีระดับความยากง่ายแตกต่างกัน โอกาสที่บุคคลแต่ละคนจะได้รับความสำเร็จในการเขียนสะกดคำย่อมแตกต่างกันไปด้วย นอกจากนี้ เบอเนอริชและคณะ (Gerberich and Others, 1962 : 390-393) กล่าวว่า ความยากของคำกับความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็กดูเหมือนเป็นปฏิภาคกันกับกัน หมายความว่า เมื่อเด็กเขียนสะกดคำที่มีความยากมากขึ้น ความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็กจะลดลงไปตามลำดับ คือ เด็กเขียนสะกดคำที่ง่ายได้น้อยลงไป

ในปี ค.ศ. 1955 บลูเมอร์ (Bloomer, 1956 : 1 - 9) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนสะกดคำโดยสร้างแบบทดสอบการเขียนสะกดคำจากคำต่าง ๆ ในหนังสืออ่าน 3 เล่ม พบว่า คำที่มีหลายพยางค์ยากกว่าคำที่มีน้อยพยางค์ คำที่มีสระผสมและคำที่มีตัวควบกล้ำเขียนสะกดคำได้ยาก ถ้าจะพิจารณาเกี่ยวกับความยากง่ายของคำแล้วพิจารณาได้จากความยาวของคำ คือ คำที่มีความยาวมากจะเขียนสะกดคำได้ยากกว่าคำสั้นๆ ส่วนจอห์นสัน (Johnson, 1972 : 790) ได้ศึกษาการเขียนสะกดคำของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่สามถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ห้าในรัฐไวโอมิ่ง โคโลราโดและยูทาห์ เมื่อปี ค.ศ. 1970 โดยให้เด็กเขียนคำที่เด็กใช้อยู่เสมอ เมื่อวิเคราะห์ปัญหาในการเขียนสะกดคำของเด็กแล้ว พบว่า เด็กมีปัญหาในการเขียนสะกดคำที่ออกเสียงเหมือนกับแต่สะกดต่างกัน จอห์นสันเสนอแนะว่า ครูควรใช้เวลาช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาในการเขียนสะกดคำและควรสอนเด็กเป็นรายบุคคล

การศึกษาของบลูเมอร์และจอห์นสัน แสดงให้เห็นว่า คำที่เด็กเขียนสะกดคำได้ยาก ได้แก่คำที่มีสระผสม คำควบกล้ำ คำพ้องเสียง คำที่มีตัวสะกดหลายตัวจะยากกว่าคำที่มีตัวสะกดน้อยตัว

แบรดฟีลด์และสจวต (Bradfield and Stewart, 1957 : 244) ได้ให้ความเห็นในการจัดลำดับความยากง่ายของคำว่า การจัดลำดับความยากง่ายของคำจากคำที่เด็กส่วนมากเขียนสะกดคำได้ถูกต้องจนถึงคำที่เด็กเขียนสะกดถูกเพียงส่วนน้อย นับว่าเป็นความคิดที่ดีสำหรับการเรียงลำดับความยากง่ายของคำโดยมีต้องใช้วิธีที่การทางสถิติเข้าช่วย ดังนั้น การศึกษาเรื่องความยากง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทยที่ใช้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งถึงจึงพิจารณาความยากง่ายของคำจากจำนวนหรือความถี่ของนักเรียนที่เขียนสะกดคำนั้นถูกต้อง คือ คำที่มีความยากมากที่สุด ได้แก่ คำที่เด็กเขียนสะกดคำนั้นถูกต้องน้อยที่สุด ส่วนคำที่เด็กเขียนสะกดคำได้มากที่สุดถือว่าคำนั้นง่ายที่สุด

การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเด็กที่เคยเรียนชั้นอนุบาลหรือชั้นเด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นอนุบาลหรือชั้นเด็กเล็ก

เยอเบอริคและคณะ (Gerberich, and Others, 1962 : 390) ได้แสดงความคิดเห็นว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็กในขณะหนึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถของเด็กและโอกาสที่เด็กจะได้เรียนรู้ด้วย แสดงว่า นอกจากเด็กจะมีความสามารถในด้านต่าง ๆ มีระดับสติปัญญาสูงแล้ว เด็กจะต้องได้รับการฝึกฝนหรือได้เรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนสะกดคำด้วย จึงจะทำให้เด็กมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูง ได้มีผู้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนด้านต่าง ๆ ของเด็กที่เคยเรียนชั้นอนุบาลหรือชั้นเด็กเล็กเปรียบเทียบกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นอนุบาลหรือชั้นเด็กเล็กเพื่อที่ว่า เด็กสองกลุ่มนี้มีความแตกต่างกันอย่างไร ดังที่รัสเซล (Russell, 1961 : 189) ได้อ้างถึงผลการศึกษาของมอริสัน ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับความก้าวหน้าของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งจำนวน 13,750 คน พบว่า เด็กส่วนใหญ่ที่ไม่มีความก้าวหน้าในการเรียนนั้นมักเป็นเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นอนุบาลมาก่อน เมื่อเปรียบเทียบผลการสอบไล่ เด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นอนุบาลสอบไล่ตกถึงร้อยละยี่สิบ แต่เด็กที่เรียนชั้นอนุบาลมาแล้วสอบไล่ตกเพียงร้อยละหกเท่านั้น จึงเห็นได้ว่า การที่เด็กได้เรียนชั้นอนุบาลทำให้เด็กมีความก้าวหน้าในการเรียนและสอบไล่ได้มากกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นอนุบาลมาก่อน ผลการศึกษาของมอริสันสอดคล้องกับผลการศึกษาของฟาสต์ (Fast, 1957 : 52 - 57) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับการอ่านของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง จำนวน 180 คน เป็นเด็กที่เคยเรียนชั้นอนุบาล 134 คน ส่วนอีก 46 คน ไม่เคยเรียนชั้นอนุบาล ฟาสต์รวบรวมข้อมูลโดยการทดสอบด้วยแบบทดสอบ 3 แบบในระยะเวลาต่างกัน คือ แบบทดสอบความพร้อมในการอ่าน (Reading Readiness) ทดสอบในระยะแรกของการเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง แบบทดสอบการอ่านคำต่างๆ (Word Recognition) ทดสอบตอนกลางปี และแบบทดสอบการอ่านข้อความ (Paragraph Reading) ทดสอบตอนปลายปี ผลการศึกษปรากฏว่า คะแนนสอบทุกประเภทของเด็กที่เคยเรียนชั้นอนุบาลสูงกว่าคะแนนสอบของเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นอนุบาล ผลการศึกษานี้ของฟาสต์แสดงให้เห็นว่า เด็กที่เรียนชั้นอนุบาลมีความสามารถในการอ่านสูงกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นอนุบาล

นอกจากนี้ ได้มีผู้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาต่าง ๆ ระหว่างเด็กที่เคยเรียนชั้นอนุบาลกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นอนุบาล พบว่า เด็กที่ผ่านการเรียนชั้นอนุบาลเรียนอ่าน คณิตศาสตร์และวิชาอื่น ๆ ในระดับประถมศึกษาได้เร็วกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นอนุบาล (กระทรวงศึกษาธิการ, 2502 : 30)

การที่เด็กที่เคยเรียนชั้นอนุบาลมีความสามารถในการเรียนสูงกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นอนุบาลเป็นเพราะเด็กได้รับประสบการณ์ในการเรียนมาก่อนเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง คือ เด็กได้เรียนอ่านเขียนเขียนตัวอักษรและคำต่าง ๆ ได้ฝึกออกเสียงและฝึกพูดให้ถูกต้องตามสำเนียงภาษาไทยภาคกลาง ดังที่กระทรวงศึกษาธิการได้เสนอแนะว่า การสอนชั้นอนุบาลควรให้เด็กมีความพร้อมในการใช้เครื่องมือในการอ่านและเขียนเลข ให้ฝึกความพร้อมทางภาษาและส่งเสริมให้เด็กสนใจในการอ่านหนังสือ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2515 : 24 - 27) ฉะนั้นจึงทำให้ความสามารถในการเรียนของเด็กสูงขึ้นกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการฝึกฝน ดังคำกล่าวของ โกวิน (Cowin, 1951 : 96 - 99) ว่า การที่เด็กเริ่มต้นเรียนอ่านได้หรือไ้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่ได้รับมาก่อนมากกว่าชั้นกับอายุ

ผลการศึกษาที่กล่าวมาแล้วเป็นการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนระหว่างเด็กที่เคยเรียนชั้นอนุบาลกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นอนุบาล แต่การจัดการเรียนในชั้นเด็กเล็กแตกต่างกับชั้นอนุบาล คือ ระดับอนุบาลใช้เวลาเรียน 2 ปีและมีหลักสูตรเน้นสอนส่วนการเรียนการสอนในชั้นเด็กเล็กนั้นโรงเรียนแต่ละแห่งดำเนินการเองเพราะไม่มีหลักสูตรการเรียนการสอนขึ้นอยู่กับครูสอนและใช้เวลาเรียนเพียง 1 ปีเท่านั้น ได้มีผู้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนของเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กดังนี้

ในปี พ.ศ. 2509 วาณา ยันตระบุษยะ (วัตนา ยันตระบุษยะ, 2509 : 56) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและตอบคำที่เด็กรู้จักระหว่างเด็กที่เรียนชั้นเด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่สองในโรงเรียนประชาบาล และโรงเรียนเทศบาล จำนวน 128 คน โดยใช้แบบทดสอบอ่านไทยเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล และให้เด็กบอกคำตอบ ๆ ที่รู้จักภายในเวลา 10 นาที แล้วหาคะแนนเฉลี่ยเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างโดยใช้ t -test ผลปรากฏว่า

เด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก รู้จักคำต่างๆ และมีความสามารถในการอ่านดีกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก วัฒนา บัณฑิตะรุยะเสนอแนะว่า ครูและบุคลากรควรสอนคำต่างๆ ให้เด็ก รู้จักให้มากเพราะจะทำให้เด็กอ่านได้คล่องขึ้น ผลการศึกษาของวัฒนา บัณฑิตะรุยะสอดคล้องกับ ผลการศึกษาของหน่วยศึกษานิเทศก์จังหวัดชลบุรี (หน่วยศึกษานิเทศก์จังหวัดชลบุรี, 2515 : 53 - 54) ซึ่งได้เปรียบเทียบสภาพการเรียนรู้ของเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก โดยให้ขอสอบมาตรฐานวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์ของกรมสามัญศึกษา ทดสอบกับเด็กที่เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ของโรงเรียนในจังหวัดชลบุรี จำนวน 263 คน และได้ศึกษาผลการสอบไล่ของเด็กจากสถิติการศึกษา การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ t-test และ Z-test พบว่า เด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กมีความสามารถในการเรียนวิชาภาษาไทยกับคณิตศาสตร์และ สอบไล่ชั้นต่างๆ ที่ผ่านมาไต่สูงกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก โดยเฉพาะด้านการเขียนสะกดคำ พบว่า เด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กเขียนสะกดคำได้ดีกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก

ข้อความข้างต้นสรุปได้ว่าผลการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเรียนของเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กแสดงให้เห็นว่า เด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กสอบไล่ได้และรู้จักคำต่างๆ ตลอดจนมีความสามารถในการอ่านและการเขียนสะกดคำดีกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก แต่ยังไม่มียุคศึกษาว่า ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง เด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กจะมีความสามารถ ในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยแตกต่างจากเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กหรือไม่

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิง

นักการศึกษาหลายคนได้ศึกษาพบว่า ในช่วงเวลาหนึ่งเด็กหญิงจะมีพัฒนาการทางภาษา สูงกว่าเด็กชาย (นวลศิริ เปาโรหิตย์และคณะ, 2518 : 110) เด็กหญิงจะมีความสามารถ เหนือกว่าเด็กชายในการใช้คำศัพท์ การออกเสียงและจำนวนคำศัพท์ จนถึงอายุประมาณ 10 ปี แผนกวิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514 : 41)

เจอร์ซิดต์และริทซ์แมน (อ้างอิงจากประเพิน มหาจันทร์, 2516 : 16 - 17) ได้ ศึกษาการพูดและคำศัพท์ที่เด็กใช้ โดยการบันทึกเสียงเด็กอายุ 2 ขวบถึง 5 ขวบ จำนวน 88 คน ผลปรากฏว่า เด็กหญิงจะรู้จักใช้คำศัพท์ดีกว่าเด็กชาย

ในปี พ.ศ. 2505 กระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2505 : 1 - 4) ได้ทดสอบความรู้ภาษาไทยของเด็กที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 190 คน เป็นชาย 100 คน หญิง 90 คน อายุเฉลี่ยของเด็กชายเท่ากับ 11.9 ปี อายุเฉลี่ยของเด็กหญิงเท่ากับ 11.4 ปี รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบ 5 แบบ คือ การสะกดคำจากการฟัง การเลือกคำที่สะกดผิด การเลือกคำที่มีความหมายเหมือนกัน การเลือกคำที่มีความหมายตรงกันข้ามและให้เติมคำลงในช่องว่าง ผลการศึกษาสรุปได้ว่า พัฒนาการทางภาษาของเด็กหญิงสูงกว่าเด็กชาย และกลุ่มเด็กชายมีลักษณะแตกต่างกันในกลุ่มมากกว่าเด็กหญิง เมื่อนำแบบทดสอบนี้ไปศึกษากับเด็กที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ ในจังหวัดสุราษฎร์ธานีก็ปรากฏผลเช่นเดียวกัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2505 ก : 1 - 29) ผลการทดสอบของกระทรวงศึกษาธิการสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อินทร์ ศรีคุณ (อินทร์ ศรีคุณ, 2507 : 85) ซึ่งได้ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำ การฟัง การอ่านและการแต่งความของเด็กที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทั้ง 4 ด้าน เพื่อหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการศึกษาปรากฏว่า เด็กหญิงเขียนสะกดคำและแต่งความได้ดีกว่าเด็กชาย ส่วนความสามารถในการฟังและการอ่าน เด็กชายกับเด็กหญิงมีความสามารถไม่แตกต่างกัน ผลการศึกษาของ อินทร์ ศรีคุณ สอดคล้องกับผลการศึกษาของเคย (อ้างอิงจากประเทิน มหาพันธ์, 2516 : 17) ซึ่งประเทิน มหาพันธ์ ได้กล่าวไว้ว่า เด็กหญิงใช้คำในการพูดมากกว่าเด็กชาย ประโยคต่าง ๆ ที่พูดก็สมบูรณ์กว่าและสามารถใช้ประโยคได้ซับซ้อนกว่าเด็กชาย นอกจากนี้ สมประสงค์ สถาปิตานนท์ (สมประสงค์ สถาปิตานนท์, 2507 : 44 - 53) ได้ศึกษาเรื่อง *การสร้างแบบทดสอบเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง และศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนโรงเรียนในภาคศึกษา 1^a กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง และชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งให้ตกซ้ำจำนวน 1,642 คน โดยใช้แบบทดสอบการเขียนสะกดคำมีคำทั้งสิ้น 60 คำ ทดสอบโดยบอกให้เด็กเขียนสะกดคำทีละคำแล้ววิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ F-test สรุปได้ว่า เด็กหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กชาย สมประสงค์ สถาปิตานนท์ อภิปรายผลการศึกษาว่า การที่เด็กหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กชายเพราะเด็กหญิงมีความจำดีกว่าเด็กชาย

ผลการศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กชายและเด็กหญิงเท่าที่กล่าวมานี้ แสดงให้เห็นว่า เด็กหญิงมีความสามารถทางภาษาสูงกว่าเด็กชาย แต่ไพฑูรย์ ธรรมแสง (ไพฑูรย์ ธรรมแสง, 2518 : 49) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง พบว่า คะแนนเฉลี่ยวิชาอ่านไทยของเด็กทั้งสองเพศไม่แตกต่างกัน แต่เด็กชายมีแนวโน้มว่าจะมีความสามารถในการอ่านสูงกว่าเด็กหญิง ผลการศึกษาของไพฑูรย์ ธรรมแสง คล้ายคลึงกับผลการศึกษาของวัฒนา ยันตระบุหะ (วัฒนา ยันตระบุหะ, 2509 : 56) ซึ่งได้ศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่สองและถ้อยคำที่เด็กรู้จัก คือ เด็กชายกับเด็กหญิงรู้จักคำและมีความสามารถในการอ่านไม่แตกต่างกัน แต่เด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะรู้จักคำมากกว่าเด็กชาย สำหรับกลุ่มที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กแล้ว เด็กชายกับเด็กหญิงมีความสามารถในการอ่านและรู้จักถ้อยคำไม่แตกต่างกัน ผลการศึกษาของไพฑูรย์ ธรรมแสง และ วัฒนา ยันตระบุหะ คล้ายคลึงกับผลการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2510 : 33) ซึ่งได้ศึกษาเรื่องในผลสัมฤทธิ์ของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับหลักสูตร^๑ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งจากโรงเรียนต่างๆ 4 จังหวัด รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทย เพื่อหาคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้ววิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงโดยใช้ t-test พบว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยไม่แตกต่างกัน แต่เด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะเรียนภาษาไทยได้ดีกว่าเด็กชาย

เมื่อพิจารณาผลการศึกษาเรื่องพัฒนาการทางภาษาของเด็กชายและเด็กหญิงแล้วจะพบว่า ผลการศึกษาปรากฏเป็น 2 อย่าง คือ การศึกษามางเรื่องแสดงว่า เด็กหญิงมีพัฒนาการทางภาษาดีกว่าเด็กชาย แต่บางเรื่องพบว่า เด็กทั้งสองเพศมีพัฒนาการทางภาษาไม่แตกต่างกัน จึงเป็นปัญหาที่ต้องศึกษาว่า เด็กชายกับเด็กหญิงจะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยแตกต่างกันหรือไม่

การศึกษาเกี่ยวกับการบริหารงานและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของเด็กที่เรียนในโรงเรียน

ประเภทศึกษาสังกัดต่างๆ

การบริหารการศึกษาของไทยแต่เดิมนั้น กระทรวงมหาดไทยและกระทรวงศึกษาธิการได้ร่วมมือกันดำเนินงานในท้องถิ่นต่าง ๆ โดยมีนายอำเภอและศึกษาธิการจังหวัดเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นต้น กระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้จัดสรรงบประมาณในการดำเนินงาน ในปี พ.ศ. 2478 ได้มีการกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่น รัฐจึงโอนโรงเรียนในเขตเทศบาลให้แก่เทศบาล แต่เทศบาลมีอุปสรรคในการดำเนินงานเพราะรายได้ไม่พอและขาดเงินอุดหนุนจากรัฐ ดังนั้น ในปี พ.ศ. 2486 เทศบาลจึงมอบให้กระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้บริหารโรงเรียนประชาบาล ต่อมาในปี พ.ศ. 2497 รัฐได้โอนโรงเรียนประชาบาลในเขตเทศบาลให้แก่เทศบาลที่มีรายได้พอที่จะดำเนินการได้ ในระยะต่อมาจึงโอนโรงเรียนประชาบาลทุกแห่งในเขตเทศบาลให้แก่เทศบาลโดยรัฐให้เงินอุดหนุนตามสมควร

ในปี พ.ศ. 2509 รัฐได้กระจายอำนาจในการจัดการศึกษาประชาบาล ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้รับผิดชอบให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้งทางด้านการวิชาการและการบริหารงานบุคคล โดยให้กระทรวงศึกษาธิการควบคุมและส่งเสริมในด้านวิชาการ แต่ได้พิจารณาส่งโรงเรียนประเภทศึกษาบางโรงให้คงอยู่กับกระทรวงศึกษาธิการเพื่อปรับปรุงงานด้านวิชาการให้เป็นตัวอย่างแก่โรงเรียนประถมศึกษาทั่วไป (วรวิทย์ วสันตสารกร, 2516 : 15) เหตุผลในการกระทำครั้งนี้เพราะกระทรวงศึกษาธิการเห็นว่า การปรับปรุงทดลองวิชาการต่างๆ ให้ได้ผลดีนั้นจำเป็นต้องดำเนินการโดยตรงกับเด็กและโรงเรียน ถ้าจะดำเนินการในโรงเรียนอื่นอาจจะไม่สะดวก จึงได้ขอมติจากคณะรัฐมนตรีให้ส่งโรงเรียนทั่วประเทศจำนวน 335 โรงให้ขึ้นตรงต่อกรมสามัญศึกษาทั้งด้านบุคคลากร งบประมาณ นโยบายและการดำเนินงานอื่น ๆ (กรมสามัญศึกษา, 2519 : 23)

ดังนั้น อำนาจในการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาจึงมีหน่วยงานรับผิดชอบอยู่สามหน่วยงานด้วยกันคือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาลและกรมสามัญศึกษา การบริหารการศึกษาของแต่ละหน่วยย่อมมีส่วนแตกต่างกันแล้วแต่นโยบายของแต่ละสังกัด ทั้งนี้

เกียรติก้อง นาคประสิทธิ์ (เกียรติก้อง นาคประสิทธิ์, 2517 : 56) ได้ศึกษาเรื่อง "การศึกษาสมรรถภาพการบริหารการศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัด กรมสามัญศึกษาและเทศบาลในเขตการศึกษา 6" เมื่อปีการศึกษา 2516 โดยได้ส่งแบบสอบถามที่เป็นมาตราส่วนประมาณค่าให้ครูในโรงเรียนประถมศึกษาทั้งสามสังกัดในเขตการศึกษา 6 จำนวน 632 คน แล้ววิเคราะห์ผลโดยใช้ F-test พบว่า สมรรถภาพในการบริหารงานบุคคลของโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดแตกต่างกับโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา แต่ไม่แตกต่างกับโรงเรียนสังกัดเทศบาล ส่วนโรงเรียนสังกัดเทศบาลและสังกัดกรมสามัญศึกษามีสมรรถภาพในการบริหารงานบุคคลไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้การบริหารงานด้านการคลังของโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดแตกต่างกับโรงเรียนสังกัดเทศบาลแต่ไม่แตกต่างกับโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษากับโรงเรียนสังกัดเทศบาลมีสมรรถภาพในการบริหารงานด้านการคลังไม่แตกต่างกัน

จากผลการศึกษาของเกียรติก้อง นาคประสิทธิ์ แสดงว่า สมรรถภาพในการบริหารงานของโรงเรียนแต่ละสังกัดมีบางส่วนแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะโรงเรียนแต่ละสังกัดเห็นความสำคัญของการบริหารงานแต่ละด้านแตกต่างกัน ดังที่ รังสี มหาชโน (รังสี มหาชโน, 2517 : 129 - 130) ได้ศึกษาเรื่อง "งานบริหารการศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเทศบาลในภาคใต้" เพื่อศึกษาโครงสร้างของระบบบริหารและศึกษาการบริหารการศึกษาในด้านวิชาการ การบริหารงานบุคคล งานกิจการนักเรียน งานธุรการ การเงินและอื่นๆ ตลอดจนปัญหาในการดำเนินงาน โดยรวบรวมข้อมูลจากการสังเกต การสัมภาษณ์และใช้แบบสอบถามกับผู้บริหาร นักวิชาการ และประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการศึกษา จำนวน 635 คน จากการวิเคราะห์ค่าอัตราส่วนร้อยละ พบว่า โครงสร้างของระบบการบริหารงานภายในโรงเรียนเทศบาลในภาคใต้เป็นแบบสายการบังคับบัญชา การบริหารงานด้านต่างๆ ของโรงเรียนสังกัดเทศบาลมีลำดับความสำคัญจากมากไปหาน้อย คือ การบริหารงานบุคคล งานธุรการ การเงินและการบริหาร งานวิชาการ งานกิจการนักเรียนและงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชน โรงเรียน

เมื่อเปรียบเทียบผลการศึกษาของรังสี มหาฉันทน์ สมัยกร หนูไฟโรจน์ และ
ดาวเรือง รัตนินแล้วจะเห็นได้ว่า โครงสร้างในการบริหารการศึกษาของโรงเรียนทั้งสาม
สังกัดไม่แตกต่างกัน แต่การปฏิบัติงานแตกต่างกันบ้าง คือ โรงเรียนสังกัดองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดและสังกัดเทศบาลปฏิบัติงานด้านต่างๆ แตกต่างกับโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา
ความแตกต่างในการปฏิบัติงานด้านต่างๆ นี้ย่อมมีผลต่อการ เรียนการสอนและ ผลสัมฤทธิ์ใน
การเรียนของเด็ก ดังที่คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
แห่งชาติ, 2518 : 14) ได้ศึกษาประสิทธิภาพของโรงเรียนประถมศึกษาพร้อมกับ
กระทรวงมหาดไทยและกระทรวงศึกษาธิการตั้งแต่ พ.ศ. 2516 ถึง พ.ศ. 2517 โดยสุ่ม
เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่สามจากโรงเรียนต่างๆ ใน 52 จังหวัด จำนวน 27,897 คน เพื่อหา
ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์ และศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับ การจัดการศึกษา
ของโรงเรียนแต่ละสังกัดจากเอกสารต่างๆ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เด็กที่เรียนใน
โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษามีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์ สูงกว่าเด็ก
ที่เรียนในโรงเรียนสังกัดเทศบาลและ เด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดเทศบาลมีผลสัมฤทธิ์ใน
การเรียนวิชาทั้งสองสูงกว่าเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด เมื่อ
วิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารต่างๆ พบว่า ครูในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาที่มีอายุสูงมีมาก
กว่าโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ครูในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วน
จังหวัดและสังกัดเทศบาลต้องรับผิดชอบเด็กจำนวนมากกว่าครูในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา
และโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษามีอัตราการสอบไล่ได้สูงที่สุด โรงเรียนสังกัดองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดมีอัตราการสอบไล่ได้ต่ำที่สุด โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาจ่ายเงินค่าเงินการ
ต่อหัวสูงกว่าโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ข้อมูลที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จะทำให้
โรงเรียนแต่ละสังกัดมีประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาแตกต่างกัน ซึ่งเป็นผลให้เด็กมี
ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนแตกต่างกัน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2518 :
21 - 26)

ผลการศึกษาที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด สังกัดเทศบาลและสังกัดกรมสามัญศึกษา มีโครงสร้างในการบริหารงานไม่
แตกต่างกัน แต่การดำเนินงานด้านต่างๆ และสมรรถภาพในการบริหารงานแตกต่างกัน

เด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษามีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์สูงที่สุด เด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาทั้งสองต่ำที่สุด ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ ครูในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีวุฒิสองมีจำนวนน้อยกว่าและต้องรับผิดชอบเด็กมากกว่าครูในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา และโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดจ่ายค่าเงินการต่อหัวน้อยกว่าโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา

สำหรับการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยของเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดต่างๆ ในจังหวัดระนองไม่มีผู้ใดศึกษามาก่อน จึงควรจะศึกษาเพื่อทราบว่า เด็กที่เรียนในโรงเรียนต่างสังกัดกันจะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยแตกต่างกันหรือไม่ เพื่อจะได้ปรับปรุงการสอนเขียนสะกดคำให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

จากเอกสารและผลการศึกษาทั้งหมดสรุปได้ว่า วิธีสอนภาษาไทยแบบเป็นคำร่วมกับแบบประสมอักษรให้ผลดีกว่าวิธีสอนแบบประสมอักษร เพียงวิธีเดียว การเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับการอ่าน การฟัง การพูด การจำคำศัพท์ การออกเสียงและสัมพันธ์กับสติปัญญา นอกจากนี้ความสามารถในการเขียนสะกดคำขึ้นอยู่กับความยากง่ายของคำและโอกาสที่ได้เรียนรู้นานกว่าอายุ สำหรับความยากง่ายของคำพิจารณาได้จากความยาวของคำหรือความถี่ของจำนวนเด็กที่เรียนคำเหล่านั้นถูกต้อง คำที่เด็กเขียนสะกดคำผิดมากคือคำที่มีสระผสม คำควบกล้ำ และคำพ้องเสียง เด็กที่เคยเรียนชั้นอนุบาลและชั้นเด็กเล็กมีความสามารถทางภาษาคือว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นอนุบาลหรือชั้นเด็กเล็ก แต่ไม่อาจสรุปได้แน่นอนว่าเด็กชายและเด็กหญิงมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกันหรือไม่ ส่วนเด็กที่เรียนในโรงเรียนต่างสังกัดกันมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนแตกต่างกัน โรงเรียนต่างสังกัดมีโครงสร้างในการบริหารงานไม่แตกต่างกัน แต่การดำเนินการและการลงทุนทางการศึกษาแตกต่างกัน สำหรับการศึกษารื่องความยากง่ายในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยที่ใช้ในระดับประถมศึกษาปีที่หนึ่ง เพื่อหาอันดับความยากง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทย การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยระหว่างเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิง และระหว่างเด็ก

ที่เรียนในโรงเรียนทางสังกัดกันยังไม่มีผู้ใดศึกษามาก่อน ผู้วิจัยจึงได้สนใจที่จะศึกษาเรื่อง
ดังกล่าวซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือ แบบทดลองเครื่องมือ และใช้ดำเนินการ
การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งในปีการศึกษา 2519 จากโรงเรียนใน
เขตอำเภอเมือง จังหวัดระนอง ได้แก่ โรงเรียนบ้านทุ่งหวาง สังกัดองค์การบริหารส่วน
จังหวัด โรงเรียนเทศบาลบ้านเขานิวทัศน์ สังกัดเทศบาล และโรงเรียนอนุชาติเฉลิม
สังกักรรรมสามัญศึกษา กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 96 คน การเลือกกลุ่มตัวอย่างดำเนินการดังนี้

1. ติดต่อกับแผนกการศึกษาธิการ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง เพื่อขอ
รายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนโรงเรียนประถมศึกษาและจำนวนเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งใน
เขตอำเภอเมือง จังหวัดระนอง ปรากฏว่า มีโรงเรียนทั้งหมด 32 โรงเรียน เป็นเด็กชั้น
ประถมศึกษาปีที่หนึ่ง 1,487 คน

2. นำรายชื่อโรงเรียนทั้งหมดมาตรวจสอบว่า ในปีการศึกษา 2518
โรงเรียนใดเปิดสอนชั้นเด็กเล็กบ้าง ปรากฏว่ามีอยู่ทั้งสิ้น 9 โรงเรียนและได้เลื่อนชั้นมาเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง 870 คน

3. นำรายชื่อโรงเรียน 9 โรงเรียนในข้อสองมาจับสลากโดยคัดจากโรงเรียน
สังกัดต่าง ๆ สังกัดละ 1 โรงเรียน โรงเรียนที่จับสลากได้ ได้แก่ โรงเรียนบ้านทุ่งหวาง
สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด โรงเรียนเทศบาลบ้านเขานิวทัศน์ สังกัดเทศบาล
และโรงเรียนอนุชาติเฉลิม สังกักรรรมสามัญศึกษา

4. ติดต่อกับขอรายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนห้องเรียนและจำนวนเด็กชั้น
ประถมศึกษาปีที่หนึ่งในแต่ละโรงเรียน แล้วจับสลากคัดเลือกห้องเรียนและเด็กจาก

ห้องที่จับสลากได้ โดยให้มีจำนวนเด็กแต่ละกลุ่มเท่ากัน และให้เด็กกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 96 คน) กำหนดเกณฑ์ในการจับสลากตามลักษณะของตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างแยกตามสังกัด เพศและประสบการณ์
ในการเรียนชั้นเด็กเล็ก

ชื่อและสังกัดของโรงเรียน	เด็กที่เคยเรียน ในชั้นเด็กเล็ก		เด็กที่ไม่เคยเรียน ในชั้นเด็กเล็ก		รวม
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
โรงเรียนบ้านทุ่งหวา (สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด)	8	8	8	8	32
โรงเรียนเทศบาลบ้านเขานิเวศน์ สังกัดเทศบาล	8	8	8	8	32
โรงเรียนถนนชาติเฉลิม สังกัดกรมสามัญศึกษา	8	8	8	8	32
รวม	24	24	24	24	96

เครื่องมือ การรวบรวมข้อมูลและการจัดกระทำกับข้อมูล

1. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่

ก. คำพื้นฐานภาษาไทยที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้สำหรับสอบในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง จำนวน 450 คำ แยกได้ดังนี้

- 1) คำที่ประกอบด้วยพยัญชนะต้นและสระ 65 คำ
- 2) คำที่ประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระและวรรณยุกต์ 64 คำ
- 3) คำที่ประกอบด้วยพยัญชนะต้นและตัวสะกด 163 คำ
- 4) คำที่ประกอบด้วยพยัญชนะต้น ตัวสะกดและวรรณยุกต์ 63 คำ
- 5) คำควบกล้ำ 24 คำ
- 6) คำที่มี ห และ อ นำ 30 คำ
- 7) คำพิเศษ 41 คำ

2. เครื่องใช้อื่นๆ ได้แก่ นาฬิกาจับเวลา คินสอคำ ยางลบและกระดาษคำตอบ

3. การทดสอบเครื่องมือ ผู้วิจัยดำเนินการหาเวลาและจำนวนคำที่เหมาะสมในการทดสอบแต่ละครั้งดังนี้

ก. สุ่มคำพื้นฐานภาษาไทยจำนวน 50 คำ ให้เด็กโรงเรียนบ้านปากน้ำ อำเภอเมือง จังหวัดระนองที่กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สองในภาคต้นของปีการศึกษา 2519 จำนวน 13 คนให้เขียนสะกดคำตามคำบอกทีละคน จับเวลาตั้งแต่เริ่มเขียนคำแรกจนถึงเวลาที่เด็กมีพฤติกรรมแสดงว่าไม่สนใจเขียนต่อไป เช่น เหม่อมองไปที่อื่น แสดงท่าสับสนหรือบอกว่าไม่อยากเขียนต่อไปอีก การบอกให้เด็กเขียนได้ให้เด็กหยุดพักระหว่างคำ 5 วินาที ผลการทดสอบปรากฏว่าเด็กมีความสนใจในการเขียนเป็นเวลาโดยเฉลี่ย 19 นาที

ข. สัมภาษณ์เด็กทีละคนว่าเวลาพักระหว่างคำเหมาะสมหรือไม่ ผลปรากฏว่าเด็กส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว มีส่วนน้อยที่ตอบว่าเร็วไป ดังนั้น จึงถือเอาเวลาพักระหว่างคำตามข้อหนึ่งมาใช้หาจำนวนคำที่เหมาะสมต่อไป

ค. นำคำพื้นฐานภาษาไทยที่ใช้ทดสอบครั้งแรกไปทดสอบกับเด็กอีกกลุ่มหนึ่งในชั้นเดิมและใช้วิธีทดสอบทีละคนภายในเวลา 19 นาทีและมีช่วงพักระหว่างคำ 5 วินาที เพื่อหาว่าในเวลากี่นาทีแล้วเด็กเขียนสะกดคำโดยเฉลี่ยได้กี่คำ ผลปรากฏว่า เด็กเขียนสะกดคำโดยเฉลี่ยได้ 51 คำ และคำนวณเวลาที่เด็กเขียนสะกดคำได้คำละ 20 วินาที ดังนั้น จึงกำหนดเวลาทดสอบวันละประมาณ 20 นาที และทดสอบครั้งละประมาณ 50 คำ

ง. จับสลากคำพื้นฐานภาษาไทยที่จะทดสอบในแต่ละวันมาจัดเรียงเป็นประโยควลี คำประสม เพื่อให้เด็กเข้าใจความหมายของคำมากขึ้น คำที่ไม่สามารถจัดเรียงดังกล่าวได้ก็จัดไว้เป็นคำโดด แบบทดสอบมีทั้งหมด 9 ชุด ใช้ทดสอบแต่ละ 9 ครั้ง

2. การรวบรวมข้อมูล ดำเนินการดังนี้

ก. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำแบบทดสอบไปทดสอบครั้งละ 1 ชุด จนกว่าจะทดสอบครบทั้งสามแห่งจึงทดสอบชุดต่อไป และเริ่มทดสอบตั้งแต่วันที่ 22 ธันวาคม พ.ศ. 2519 ถึงวันที่ 5 มกราคม พ.ศ. 2520

ข. ผู้วิจัยทดสอบโดยอ่านคำพื้นฐานภาษาไทยทั้งหมดที่จะทดสอบในวันนั้นให้เด็กฟังและอธิบายความหมายของคำที่เด็กอาจเข้าใจความหมายไม่ตรงกัน แต่ไม่บอกวาคำนั้นประกอบกับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ใดบ้าง แล้วจึงบอกให้เด็กเขียนสะกดคำทีละคำจนครบจำนวนคำพื้นฐานภาษาไทยที่ทดสอบในวันนั้น

๔. การให้คะแนน มีเกณฑ์ดังนี้

เด็กที่เขียนสะกดคำถูกต้องจะให้คะแนนคำละ 1 คะแนน ถ้าเด็กไม่เขียนหรือเขียนสะกดผิดจะไม่ให้คะแนน เมื่อตรวจคะแนนเรียบร้อยแล้วจึงรวมคะแนนทั้งหมดของแต่ละคนไว้ในช่องคะแนนรวมเพื่อนำคะแนนไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

๕. การวิเคราะห์ข้อมูล มีขั้นตอนดังนี้

ก. หาความยากง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทยโดยชี้รอยคะแนนทีละคำเพื่อหาว่าคำนั้นเด็กเขียนสะกดคำถูกต้องกี่คน เรียงลำดับคำจากคำที่เด็กเขียนสะกดคำถูกต้องมากที่สุดซึ่งถือว่าเป็นคำที่ง่ายที่สุดจนถึงคำที่เด็กเขียนสะกดคำถูกต้องน้อยที่สุด แล้วแยกระดับความยากง่ายโดยมีเกณฑ์ในการแบ่งระดับความยากง่ายของคำ คือ แบ่งคำอัตราส่วนร้อยละตั้งแต่ 0 ถึง 100 ออกเป็น 5 ส่วนเท่าๆ กัน แล้วจัดคำตามลำดับความยากง่ายเป็น 5 กลุ่มดังนี้

- 1) คำที่ง่ายมาก ต้องเป็นคำที่มีเด็กเขียนสะกดคำถูกต้องร้อยละ 81 - 100
- 2) คำที่ง่าย ต้องเป็นคำที่มีเด็กเขียนสะกดคำถูกต้องร้อยละ 61 - 80
- 3) คำที่ง่ายปานกลาง ต้องเป็นคำที่มีเด็กเขียนสะกดคำถูกต้องร้อยละ 41 - 60
- 4) คำที่ยาก ต้องเป็นคำที่มีเด็กเขียนสะกดคำถูกต้องร้อยละ 21 - 40
- 5) คำที่ยากมาก ต้องเป็นคำที่มีเด็กเขียนสะกดคำถูกต้องร้อยละ 0 - 20

ข. แยกประเภทคำตอบของเด็ก 3 ครั้งตามตัวแปรที่ศึกษา หากคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลแต่ละประเภท

ค. วิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยระหว่างเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก และระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงโดยใช้ t-test

ง. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยของเด็กที่เรียนในโรงเรียนต่างสังกัดกันโดยใช้ F-test ถ้าพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจะใช้ t-test ตรวจสอบทีละคู่ต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ก. ค่าคะแนนเฉลี่ย คำนวณจากสูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum fX}{n} \quad (\text{Glass and Stanley, 1970 : 62})$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทนค่าคะแนนเฉลี่ย
 $\sum fX$ แทนผลรวมของคะแนน
 n แทนจำนวนเด็กในกลุ่ม

ข. ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน คำนวณจากสูตร

$$S = \sqrt{\frac{\sum fX^2 - (\sum fX)^2/n}{n-1}} \quad (\text{Glass and Stanley, 1970:82})$$

เมื่อ S แทนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 n แทนจำนวนเด็กในกลุ่ม
 $\sum fX^2$ แทนผลรวมของคะแนน

ก. วิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก กับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก และระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิง ด้วย t-test จากสูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทนความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2

s_1^2, s_2^2 แทนความแปรปรวนของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2

n_1, n_2 แทนจำนวนเด็กในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2

ง. วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างคะแนนของเด็กที่เรียนในโรงเรียน ทางสังกัดกันโดยใช้ F-test สถิติมีตัวประกอบหนึ่งตัว จากสูตรของ Lindquist (Lindquist, 1956 : 56) ดังนี้

Source of Variation	df	Sum of Squares	Mean Square	F
Treatments (A)	a-1	$ss_A = \sum_{j=1}^a T_j^2/n_j - T^2/N$	$ms_A = ss_A/a-1$	ms_A/ms_W
Within-groups (W)	N-a	$ss_W = ss_T - ss_A$	$ms_W = ss_W/N-a$	
total	N-1	$ss_T = \sum_{j=1}^a \sum_{i=1}^{n_j} x_{ij}^2 - T^2/N$		

เมื่อ F = ความแตกต่างของคะแนน

a = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนเด็กทั้งหมด

T_j = ผลรวมของคะแนนในกลุ่มที่ j เมื่อ j = 1, 2, 3

x = คะแนนดิบ

n_j = จำนวนคะแนนในกลุ่มที่ j

ในบทนี้กล่าวถึงกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ วิธีรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลตามลักษณะของตัวแปร 3 ประเภท คือ ประสิทธิภาพในการเรียนชั้นเด็กเล็ก เพศ และสังกัดของโรงเรียน เพื่อแสดงรายละเอียดของผลการศึกษาครั้งนี้

ผลการศึกษาค้นคว้า

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทนจำนวนเด็ก
f	แทนความถี่ของคะแนน
X	แทนคะแนนดิบ
$\bar{X}$	แทนคะแนนเฉลี่ย
s^2	แทนความแปรปรวน
t และ F	แทนค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย
a	แทนจำนวนกลุ่มตัวอย่าง
j	แทนกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ j
n_j	แทนจำนวนเด็กในกลุ่มที่ 1, 2, 3
Σ_j	แทนผลรวมของคะแนนในกลุ่มที่ j

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลจะเสนอเป็นตอน ๆ ดังนี้

1. การหาความยากง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทย
2. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน สะกดคำพื้นฐานภาษาไทย

ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้

- ก. ระหว่างเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก
- ข. ระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิง
- ค. ระหว่างเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด สังกัดเทศบาลและสังกัดกรมสามัญศึกษา

1. การหาความยากง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทย คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละของจำนวน
เด็กที่เขียนสะกดคำถูกต้อง ลำดับคำพื้นฐานภาษาไทยจากคำที่เด็กเขียนสะกดคำถูกต้องมากที่สุดถึง
คำที่เด็กเขียนสะกดคำถูกต้องน้อยที่สุด จัดกลุ่มคำพื้นฐานภาษาไทยเป็น 5 กลุ่ม คือ กลุ่มคำ
พื้นฐานภาษาไทยที่ง่ายมาก ง่าย ยากง่ายปานกลาง ยาก และยากมาก ผลปรากฏตามตาราง 2
ดังนี้

ตาราง 2 ลำดับความยากง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทย

คำ	ความถี่ (f)	ร้อยละ	ระดับความยากง่าย
กา	89	92.7083	ง่ายมาก
(ง)	85	88.5417	
มี	82	85.4167	
น้ำ	81	84.3750	
ขา ฟู	80	83.3333	
มา	78	81.2500	ง่าย
รู	76	79.1667	
ปา	73	76.0417	
กั ใน ี พา แ	72	75.0000	
คว	69	71.8750	
ช	68	70.8333	
จะ โท ไ	66	68.7500	
สี ใจ ู ไ	65	67.7083	
พอ หา	64	66.6667	
มือ	63	65.6250	

ตาราง 2 (ต่อ)

คำ	ความถี่ (f)	ร้อยละ	ระดับความยากง่าย
วัน	62	64.5833	ง่าย
ตอบ ที่	61	63.5417	
ท่า สิบ หก หู	60	62.5000	
บัว	59	61.4583	
พี่	58	60.4167	ยากง่ายปานกลาง
ก็ คน น้ำ ฝา พอ สาม หนึ่ง	57	59.3750	
ไซ่ กู สอง ลี	56	58.3333	
แม่น้ำ เรา - ลา	55	57.2917	
ทา แปด หัว	54	56.2500	
เขา บาน พอใจ	53	55.2083	
เรือ	52	54.1667	
เกา เจ็ด น้ำ เสา	51	53.1250	
งอ นัน พืช	50	52.0833	
กำ เท นะ ลูก	49	51.0417	
ขอ ป่า	48	50.0000	
กิน เบา ใบ อะไร	46	47.9167	
เจ้า ที่ นก มะละกอ เอา	45	46.8750	
แบ พืช แมว ไว ตา	44	45.8333	
เกาะ แก ของ ทำใบ ปลา ไม่ เสียใจ	42	43.7500	
น้อง ทำ ให้	41	42.7088	

ตาราง 2 (ต่อ)

คำ	ความถี่ (f)	ร้อยละ	ระดับความยากง่าย	
ชาย (ดอกไม้มือถือ) ละ ไว	40	41.6667	ยากง่ายปานกลาง	
ซึ่ง ก่อ ได้ แก่ (มอง) มาก หนู อีก	39	40.6250		
เกาจิ ว่า	38	39.5833		
จาก ชาย ชำ เถ็ก ต่อไป บาน ยาย	36	37.5000	ยาก	
และ ออก				
กัน เงิน เข้า กัน ทาย นี้ รัก แวะ	35	36.4583		
โรงเรียน				
กาย เข้า ชื่อ คิน ไทโย บอก ยืน เลื่อ	34	35.4167		
(อาบ)				
งาน ชอบ ใช้ ตก ทุก ผิด ผู้ ไร่ ลง	33	34.3750		
(วิ่ง) หัวเราะ				
เข้า เข้าใจ ทาง ผลไม้ รอ หาย อยู่	32	33.3333		
อังการ				
ซัด ทอง ทาง แทน บน พุค ภูเขา ยาว	31	32.2917		
สะอาด				
ชีวิต ตกใจ หึง นอน พลุหัสบดี ร้อง	30	31.2500		
สอน สัตว์ เอง				
เกา ไข่ มี ยาก เรียน ลม ใส่	29	30.2083		
คาง จับ ถึง ถูก ไข่ ยืน ว่า วาง	28	29.1667		
ส่าย สูง หน้า ไหน				
กับ ชม ตอน ยัง วัค รด เลื่อ หนึ่ง	27	28.1250		
เห่า				

ตาราง 2 (ต่อ)

คำ	ความถี่ (f)	ร้อยละ	ระดับความยากง่าย
เขียน/ จัน จัง จันทร จัง ชน ชัน-ชน แกงตัว ถูก ชง ปีก ผ่น ลอง ลูก เล่น สิน หอม หนังสือ วน	26	27.0833	ยาก
กระโดด ขับ ขาว ขู คำสั่ง งาม จาน เจอ เจิน เจื่อน น้อย พัน มั่น ย่า ลัง ระวัง หล้า หัน ข้าว	25	26.0417	
ควย โทะ ถาบ หัน นักเรียน นัย นี แน ผง ผูก มด ร้อน แฉ่ว วาด/ ลัง หัน	24	25.0000	
กำลัง กฐ แคล คั้น ฉิ่ง นอม ยิ้ม ฐู รู้จัก ส่วน หน้า ถิ่น	23	23.9583	
ขนม คอย กิน หับ เชอ นาน บึง ยก ล่อ ล้าง/ เลียง	22	22.9167	
ขึ้น คัด ทัว แยก ลง หมู่ ใหญ่ กอน ข้าง เจียบ หัก นำ เป็น ผม พัด มะม่วง เมือง เมื่อไร เย็น ريب ลาย เลียบ เฉว เห็น ไหว	21	21.8750	ยากมาก
ซิด ซ้าย ถกลง กุญ เหว แฉว นารัก บน แป้ง วน แฉง วาง สุกร ไหม อิม	19	19.7917	
กางเกง กุญ ค้างใจ หัง เหว นั้น นึก โน้น บ่าย เมี้ยว ปูก ป่วย แฉ แฉ พัง หัน เวียน	18	18.7500	

ตาราง 2 (ต่อ)

คำ	ความถี่ (f)	ร้อยละ	ระดับความยากง่าย
เก่ง ความ นิ่ง บ้าง ชอบ พับ ล้ม เมื่อนาน (ร้องไห้) เรียบร้อย เล็ก หลิ่ง หรือ	17	17.7083	ยากมาก
เชียว เคี้ยว เพื่อน ร่ม ร้าน ริม เรียง สบาย หยุค หลัง หวาน อ่อน อาทิตย กระดาน กว้าง พง ช่วย ชวน ไซ้ ทรง ถนน เนียง ลืม เล้า ส่วน สวม เหลือ อย่าง	16	16.6667	
กวาด แก้ม บอย แปรง ยอด เรือง เลียง เลือก หมก	15	15.6250	
เกือบ ขยับ ควรว จวน เจ็บ ชน ถ้า หมุน หลาย	14	14.5833	
ขอบคุณ ใคร ตรวจ ทลาค ระฆัง อุบ สนุก เผลอ อร่อย	13	13.5417	
แข็งแรง ความสุข เพราะ เย็บ ร้องไห้ รูป สนาม สัปดาห์ เหมือน ออกทน	12	12.5000	
ขอโทษ ซาติ เทียว นั้น โรค ไล่ กลัว เรือง ซึ่ง เพลง ภาพ เร็ว แหลม	11	11.4583	
อย่า อย่า	10	10.4167	
เคบ เป็ด เล็ก สวัสดิ์	9	9.3750	
	8	8.3333	

ตาราง 2 (ต่อ)

คำ	ความถี่ (f)	ร้อยละ	ระดับความยากง่าย
ใกล้ ขา เคารพ จริ่ง	7	7.2917	ยากมาก
กระเปาะ เตี้ย เน็ด	6	6.2500	
กระโปรง เกิน โสย สามักกี	5	5.2083	
กลีบ กลิ่น มะพร้าว	4	4.1667	
กว้าง	3	3.1250	
ข้อศอก ล้น	2	2.0833	
เหยียบ	1	1.0417	
เปลี่ยน ภัย	—	0.0000	

จากการตาราง 2 จะเห็นว่า คำพื้นฐานภาษาไทยแต่ละคำมีความยากง่ายแตกต่างกัน ดังนี้
 คำที่ง่ายมาก เป็นคำพยางค์เดียว ไม่มีตัวสะกด ไม่มีวรรณยุกต์
 คำที่ง่าย เป็นคำพยางค์เดียว ยกเว้นคำว่า คีใจ คำที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
 ตัวสะกด และคำที่เจ็กมีประสมการณ ไม่มี อ ห นำ และไม่เป็น
 คำควบกล้ำ

คำที่ยากง่ายปานกลาง เป็นคำที่ไม่มี ร ล ว ควบกล้ำ ยกเว้น คำว่าปลา
 เป็นคำที่มี อ หรือ ห นำ ยกเว้นคำว่าหนึ่ง หู เป็นคำที่มีตัวสะกด
 ตรงตามมาตราตัวสะกด ยกเว้นคำว่า พืช พุช
 คำที่ยาก ส่วนหนึ่งเป็นคำหลายพยางค์ มีวรรณยุกต์ ประวิสรรชนีย์ สะกดตาย
 สระ ไอ โอ คำที่ลดรูปเปลี่ยนรูปสระเมื่อมีตัวสะกด และคำที่มี ห นำ

คำที่ยากมาก ได้แก่ คำหลายพยางค์ คำที่มี อ ห และมีอักษรนำ คำที่มี
ตัวสะกดไปตรงตามมาตราตัวสะกด คำควบกล้ำ คำพ้องเสียง
คำที่มีพหูพจน์กำกับ คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม และเด็กไม่
ค่อยมีประสบการณ์))

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยระหว่าง
ตัวแปรต่าง ๆ

ก. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทย
ระหว่างเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก กับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก ปรากฏผลตามตาราง 3

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเด็กที่เคยเรียนใน
ชั้นเด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคยเรียนในชั้นเด็กเล็ก

ประเภทข้อมูล	n	$\bar{x}$	s^2	t
เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก	48	178.58333	20783.70139	3.4590 ^{**}
ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก	48	92.79167	8744.08160	

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

$$t(.01, 94) = 2.358$$

จากตาราง 3 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยของเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคย
เรียนชั้นเด็กเล็ก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กมีความ
สามารถในการเขียน สะกดคำ พื้นฐานภาษาไทยสูงกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก ซึ่งสอดคล้อง
กับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ข. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทย
ระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิง ปรากฏผลตามตาราง 4

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิง

ประเภทของข้อมูล	n	$\bar{X}$	s^2	t
ชาย	48	114.04167	13451.08160	1.6696
หญิง	48	157.33333	18819.72222	

$$t_{(.05, 94)} = 1.980$$

จากตาราง 4 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยของเด็กชายกับเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ นั่นคือ เด็กชายกับเด็กหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยพอ ๆ กันซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ค. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยของเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด สังกัดเทศบาล และสังกัดกรมสามัญศึกษา
ปรากฏผลตามตาราง 5

ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนระหว่างเด็กที่เรียนในโรงเรียน
ทางสังกัดกัน

Source of Variation	Degrees of Freedom	Sum of Squares	Mean Square	F
ระหว่างกลุ่ม	2	529880.687500	264940.343800	23.155200 **
ภายในกลุ่ม	93	1064097.937500	11441.913300	
ทั้งหมด	95	1593978.625000		

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

$$F(.01, 2, 95) = 4.82$$

จากตาราง 5 แสดงว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 จึงต้องเปรียบเทียบกันทีละคู่ โดยใช้ t-test เพื่อศึกษาว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างคู่ไหนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ผลการเปรียบเทียบปรากฏตามตาราง 6

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของเด็กที่เรียนใน
โรงเรียนทางสังกัดกัน

สังกัด	องค์การบริหารส่วนจังหวัด	เทศบาล	กรมสามัญศึกษา
องค์การบริหารส่วนจังหวัด	-	7.4692**	2.1311*
เทศบาล	-	-	5.0106**
กรมสามัญศึกษา	-	-	-

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

$t_{(.05, 62)} = 2.000$

$t_{(.01, 62)} = 2.390$

จากตาราง 6 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยของเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดแตกต่างกับเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดเทศบาล อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และแตกต่างกับเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยของเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาแตกต่างกับเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดเทศบาลอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 นั่นคือ

1. เด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดและสังกัดกรมสามัญศึกษามีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยสูงกว่าเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดเทศบาล

2. เด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยสูงกว่าเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา

ในบทนี้ได้กล่าวถึงผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามข้อแปรที่ได้ศึกษาคุณค่า เพื่อจะได้สรุปผล
การศึกษาค้นคว้าและอภิปรายผลในบทต่อไป

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะศึกษาความยากง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทยที่ใช้ในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยระหว่างเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก ระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิง และระหว่างเด็กที่เรียนในโรงเรียนต่างสังกัดกัน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ปีการศึกษา 2519 จำนวน 96 คน จากโรงเรียนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดระนอง ได้แก่ โรงเรียนบ้านทุ่งหวาง สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด โรงเรียนเทศบาลบ้านเขานิเวศน์ สังกัดเทศบาล และโรงเรียนถนนชาติเฉลิม สังกัดกรมสามัญศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่ คำพื้นฐานภาษาไทยที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง จำนวน 450 คำ

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยได้แบ่งคำพื้นฐานออกเป็น 9 ชุด โดยการจับสลาก แล้วจัดเรียงคำพื้นฐานภาษาไทยที่สุ่มได้ในแต่ละชุดให้เป็นประโยค วลี คำประสม หรือคำโคลง นำไปทดสอบวันละหนึ่งชุด โดย

บอกให้เด็กเขียนสะกดคำตามคำบอกจนครบทั้ง 9 ชุด นำกระดาษคำตอบของเด็กมาตรวจให้คะแนน แล้วรวมคะแนนของเด็กแต่ละคน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาความยากง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทย โดยการขีดรอยคะแนนที่เด็กเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยคำนั้นถูกต้อง หากอัตราส่วนร้อยละของความถี่ แล้วลำดับคำพื้นฐานจากคำที่มีความถี่สูงที่สุดถึงคำที่มีความถี่ต่ำที่สุด และจัดคำพื้นฐานภาษาไทยเป็นกลุ่มตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยระหว่างเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก และระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิง โดยใช้ t-test
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยระหว่างเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด สังกัดเทศบาล และสังกัดกรมสามัญศึกษา โดยใช้ F-test และทดสอบความแตกต่างของคะแนนการเขียนสะกดคำ โดยใช้ t-test ที่ระดับ

๘ ผลการศึกษาก่อนหน้า

1. การเรียงลำดับความยากง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทยจากคำที่เด็กเขียนสะกดคำได้ถูกต้องมากที่สุดถึงคำที่เด็กเขียนสะกดคำได้ถูกต้องน้อยที่สุด เป็นกลุ่มปรากฏดังนี้คือ
 - ก. คำที่ง่ายมาก มีจำนวน 7 คำ ได้แก่คำที่มีลักษณะดังนี้
 - 1) เป็นคำพยางค์เดียว
 - 2) ไม่มีตัวสะกด
 - 3) ไม่มีวรรณยุกต์กำกับ
 - ข. คำที่ง่าย มีจำนวน 26 คำ ได้แก่คำที่มีลักษณะดังนี้
 - 1) เป็นคำพยางค์เดียว ยกเว้นคำว่า คี๊ใจ

- 2) มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด
 - 3) ไม่มี อ ห นำ
 - 4) ไม่มีตัวควบกล้ำ
 - 5) เป็นคำที่เด็กมีประสบการณ์
- ค. คำที่ยากง่ายปานกลาง มีจำนวน 72 คำ ได้แก่คำที่มีลักษณะดังนี้
- 1) มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด ยกเว้นคำว่า ฟิช พูธ
 - 2) ไม่มี อ ห นำ ยกเว้นคำว่า หนึ่ง หู
 - 3) ไม่มีตัวควบกล้ำ ยกเว้นคำว่า ปลา
 - 4) ส่วนมากเป็นคำพยางค์เดียว
- ง. คำที่ยาก มีจำนวน 197 คำ ได้แก่คำที่มีลักษณะดังนี้
- 1) มีทั้งคำพยางค์เดียวและหลายพยางค์
 - 2) มีวรรณยุกต์กำกับ
 - 3) เป็นคำที่ประวิสรรชนีย์
 - 4) เป็นคำที่สะกดด้วยสระ ไอ โอ
 - 5) เป็นคำที่ลดรูปหรือเปลี่ยนรูปสระเมื่อมีตัวสะกด
 - 6) เป็นคำที่มี ห นำ
- จ. คำที่ยากมาก มีจำนวน 148 คำ ได้แก่คำที่มีลักษณะดังนี้
- 1) ส่วนมากเป็นคำหลายพยางค์
 - 2) มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด
 - 3) มี อ ห นำ
 - 4) มีอักษรนำ
 - 5) มี ร ล ว ควบกล้ำ
 - 6) เป็นคำพ้องเสียง
 - 7) มีพหูพจน์กำกับ
 - 8) เป็นคำที่มีความหมายเป็นนามธรรม
 - 9) เป็นคำที่เด็กไม่ค่อยมีประสบการณ์

2. เด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กมีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยสูงกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ $\alpha = .01$
3. เด็กชายและเด็กหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยไม่แตกต่างกัน
4. เด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดและสังกัดกรมสามัญศึกษามีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยสูงกว่าเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดเทศบาลนครอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ $\alpha = .01$
- เด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยสูงกว่าเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ $\alpha = .05$

อภิปรายผล

1. จากการศึกษายากง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทยที่ใช้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง พบว่ามีคำที่ยากมากกว่าคำง่าย ความยากง่ายของคำน่าจะเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ต่อไปนี้คือ
 - ก. ประเภทของคำ คำพื้นฐานภาษาไทยที่เด็กเขียนผิดมีหลายประเภท ได้แก่
 - 1) คำพ้องเสียง เช่น ยา กับ หย่า ให้ กับ ร้องไห้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ จอห์นสัน (Johnson, 1972 : 790) ซึ่งพบว่า เด็กมีปัญหาในการเขียนสะกดคำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่สะกดต่างกัน
 - 2) คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด เช่น ภาพ ขอ โหม เคารพ
 - 3) คำที่มีกฎยกเว้น ได้แก่ คำที่ใช้สระ ไอ์ ไอ เช่น ไข่ ไล่
 - 4) คำพิเศษ เช่น จริง ชาติ สืบคาท
 - 5) คำควบกล้ำ เช่น กลับ กลัว กระโปรง กว้าง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของบลูเมอร์ (Bloomer, 1956 : 1-9) ซึ่งพบว่า คำที่มีตัวควบกล้ำเขียนสะกดคำได้ยาก
 - 6) คำที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ เช่น สมาย สะกดก สะอาด อะไร

7) คำที่มีสระผสม เช่น เปลี่ยน เลี้ยว เหมือน ซึ่งสอดคล้องกับผล
การศึกษาของ บลูเมอร์ (Bloomer, 1956 : 9) ว่า คำที่มีสระผสมเขียนสะกดคำได้ยาก

8) คำที่มี ห' และ /อ' นำ เช่น เขียบ แหลม หลุน หลาย อย่าง
อยาก

9) คำที่มีอักษรนำ เช่น สนาม สุก เสมอ อวอย ชยัน

10) คำที่ลดรูปหรือเปลี่ยนรูปสระเมื่อมีตัวสะกด เช่น เกิน จวน ชน เป็ด
เลย เร้ว

11) คำที่เป็นนามธรรม เช่น ซื่อสัตย์ น่ารัก ภัย สามัคคี ความสุข

12) คำที่รูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับการออกเสียง เช่น นั้น เล่า ซึ่ง

13) คำหลายพยางค์ และคำที่มีความยาวมาก เช่น สามัคคี มะพร้าว

เขียบ เปลี่ยน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของบลูเมอร์ (Bloomer, 1956 : 9) ว่า
คำที่มีความยาวมาก จะเขียนสะกดคำได้ยากกว่าคำสั้น ๆ

ข. เด็ก การที่เด็กเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทย น่าจะมีสาเหตุดังนี้

1) การออกเสียงผิด เพราะออกเสียงกำบางกำไม่ได้ เช่น ออกเสียง จาน
เป็นจาง เด็กจึงเขียนสะกดคำตามการออกเสียงที่ผิด เป็น จาง

2) ประสบการณ์ของเด็ก เด็กเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยที่เด็กมีประสบการณ์
ไถ่มากกว่าคำพื้นฐานภาษาไทยที่เด็กไม่มีประสบการณ์ เช่น แม่ พ่อ พี่ ห้า หก สิบ วัน

3) ความประณีตในการเขียนของเด็ก เด็กบางคนต้องการเขียนให้เสร็จเร็ว
จึงวางสระและวรรณยุกต์ผิดที่ เช่น ออน เป็น อ่อน

ค. การสอนของครู มีผลต่อความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็ก เช่น

1) ครูฝึกทักษะในการเขียนสะกดคำแก่เด็กน้อยเกินไป

2) ครูไม่เปรียบเทียบการเขียนสะกดคำที่พ้องรูป และคำพ้องเสียง

3) ครูไม่สอนให้เด็กเห็นลำดับขั้นตอนของการเปลี่ยนรูปและลดรูปสระ

4) ครูไม่แก้ไขการเขียนสะกดคำของเด็กเมื่อเด็กเขียนสะกดคำตามสำเนียงภาษาถิ่นหรือตามการออกเสียงที่ผิด

5) ครูไม่แก้ไขการเขียนสะกดคำของเด็ก เมื่อเด็กเขียนสระหรือวรรณยุกต์ผิดที่

ง. อิทธิพลของภาษาถิ่น เช่น เด็กเขียนคำว่า เห็น เป็น เห็น หรือ ไว เป็น ว้าย เพราะภาษาถิ่นภาคใต้ออกเสียงสระอะที่หน้าตัวสะกดเป็นสระแอะ และออกเสียงสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว

จ. เวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีผลต่อความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็กและความหมายของคำ เพราะผู้วิจัยไม่สามารถขอให้เด็กเรียนครบตามกำหนดเวลาได้ ดังนั้น คำที่ยากจึงอาจเป็นคำที่อยู่ในบทหลังของแบบเรียน ซึ่งเด็กยังไม่ถึงหรือเด็กยังไม่คุ้นเคย ทำให้เด็กเขียนสะกดคำเหล่านั้นผิดมาก

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทย ระหว่างเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก พบว่า เด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กมีความสามารถสูงกว่า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กมีความพร้อมและประสบการณ์ในการเรียนมากกว่า และไม่ต้องเสียเวลาในการเตรียมความพร้อม เช่น เด็กที่ไม่เคยเรียนในชั้นเด็กเล็ก ดังกล่าวของ โควิน (Cowen, 1951 : 99) ว่า "ความสามารถของเด็กขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่ได้รับมาก่อน" นอกจากนี้ผู้ปกครองของเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กส่วนมากมีฐานะดีกว่าผู้ปกครองของเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก ผู้ปกครองของเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็กที่มีฐานะดีมักจะส่งเสริมให้เด็กของตนได้มีประสบการณ์ และโอกาสในการเรียนรู้มากที่สุด เช่น หาหนังสือให้เด็กอ่าน กวดขันให้เด็กมาเรียนและทำการบ้าน ให้อุปกรณ์ในการเรียนให้เด็ก เป็นต้น ทำให้เด็กมีประสบการณ์เกี่ยวกับคำศัพท์ต่าง ๆ มาก เด็กจึงเขียนสะกดคำได้มากและได้รับความรู้ต่อเนื่องกันไม่ขาดตอน ซึ่งตรงข้ามกับผู้ปกครองของเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก ดังนั้นฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ปกครองจึงน่าจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กมีความสามารถในการเขียนสะกดคำแตกต่างกัน ซึ่ง บุญกอบ วิสมิตะนันท์ (บุญกอบ วิสมิตะนันท์, 2518 : 18 - 19)

ได้สรุปผลการค้นคว้าของนักการศึกษาหลายคนไว้ว่า เด็กที่ผู้ปกครองฐานะดี และอยู่ในสภาพแวดล้อมที่รู้ค่าศัพท์และอ่านหนังสือได้ดีกว่าเด็กที่มีผู้ปกครองฐานะยากจน

3. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทย ระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิง พบว่า เด็กทั้งสองเพศมีความสามารถไม่แตกต่างกัน แต่เด็กหญิงมีแนวโน้มว่าจะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยสูงกว่าเด็กชาย การที่ความสามารถของเด็กทั้งสองเพศไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะเด็กในวัยนี้มีพัฒนาการทางร่างกายไม่แตกต่างกันจนกว่าจะย่างเข้าสู่วัยรุ่น เด็กหญิงจึงจะมีพัฒนาการทางร่างกายเร็วกว่าเด็กชาย (นวลศิริ เปาโรหิตย์และคณะ, 2518 : 201) พัฒนาการทางภาษาอาจจะเป็นไปเช่นพัฒนาการทางร่างกาย เพราะลักษณะพัฒนาการทางภาษามีส่วนเกี่ยวข้องกับพัฒนาการด้านอื่น ๆ (ประเทิน มหาชนธ์, 2516 : 22) ดังนั้น เด็กชายและเด็กหญิงที่กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ซึ่งอยู่ในวัยเด็ก จึงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำไม่แตกต่างกัน ผลการศึกษารังนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2510 : 33) และผลการศึกษาของ ไพฑูรย์ ชรรณแสง (ไพฑูรย์ ชรรณแสง, 2518 : 49) ซึ่งศึกษากับเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง พบว่า เด็กทั้งสองเพศมีความสามารถทางภาษาไม่แตกต่างกัน

4. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยของเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด สังกัดเทศบาล และสังกัดกรมสามัญศึกษา พบว่ามีความแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากสมรรถภาพในการบริหารการศึกษ การลงทุนทางการศึกษา คุณภาพของครู และสัดส่วนของจำนวนเด็กกับจำนวนครู ดังที่เกียรติก้อง นาคประสิทธิ์ (เกียรติก้อง นาคประสิทธิ์, 2517 : 56) ได้ศึกษาพบว่าสมรรถภาพในการบริหารของโรงเรียนแต่ละสังกัดแตกต่างกัน และคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2518 : 21 - 26) ได้ศึกษาพบว่า การลงทุนทางการศึกษา วุฒิของครู สัดส่วนของจำนวนเด็กกับจำนวนครูในโรงเรียนแต่ละสังกัดแตกต่างกัน ทำให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนแตกต่างกัน

นอกจากนี้ความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยน่าจะมีสาเหตุจากเวลาเรียนของเด็กด้วย เพราะเมื่อผู้วิจัยสอบถามครูประจำชั้นของกลุ่มตัวอย่าง แล้วพบว่า เด็กในโรงเรียน

สังกัดเทศบาลขาดเรียนมากกว่าเด็กในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดและสังกัดกรมสามัญศึกษา อาจเป็นเพราะอุปการะของเกิดในเขตเทศบาลเมืองระนองที่มีฐานะคิ นียมสงบุตรหลานของตนไปเรียนในโรงเรียนราษฎร์ขององค์การศาสนา โรงเรียนของเอกชน และโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา โดยเห็นว่ามีความเหมาะสมมากกว่า ดังนั้นเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดเทศบาลจึงเป็นเด็กยากจน ซึ่งอาจเป็นสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้เด็กในโรงเรียนสังกัดเทศบาลมีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยน้อยกว่าเด็กที่เรียนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดและสังกัดกรมสามัญศึกษา

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูและผู้บริหาร มีข้อเสนอแนะดังนี้
 - ก. ครูสอนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ควรสอนคำพื้นฐานภาษาไทยตามลำดับความยากง่าย และใช้เวลาในการสอนคำพื้นฐานภาษาไทยที่ยากให้มากกว่าคำพื้นฐานภาษาไทยที่ง่าย และควรสอนคำพื้นฐานภาษาไทยที่ยากในชั้นประถมศึกษาปีที่สองด้วย
 - ข. ควรเลือกคำพื้นฐานภาษาไทยที่มีความยากง่ายเหมาะสมเพื่อสร้างเป็นแบบทดสอบการเขียนสะกดคำสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง
 - ค. การวางแผนเรียนวิชาต่าง ๆ ในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งควรลำดับบทเรียนโดยใช้คำพื้นฐานภาษาไทยที่ง่ายก่อนคำพื้นฐานภาษาไทยที่ยากกว่า
 - ง. ผู้บริหารควรควบคุมและส่งเสริมการเรียนการสอนเขียนสะกดคำให้ได้ผลดียิ่งขึ้น และควรส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสเรียนชั้นเด็กเล็กให้มากที่สุด
 - จ. ครูควรจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความสามารถของเด็ก และให้เด็กมีทักษะเกี่ยวกับคำต่าง ๆ ให้มากที่สุด เช่น เปรียบเทียบการเขียนสะกดคำพ้องเสียง แสดงลำดับขั้นในการเปลี่ยนรูปหรือการปลง
 - ฉ. ครูควรจัดมุมหนังสือเพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับคำต่าง ๆ มากขึ้นซึ่งจะทำให้เด็กมีทักษะทางภาษาเพิ่มขึ้นด้วย

ข. ผู้จัดทำหลักสูตรวิชาภาษาไทยน่าจะพิจารณาตัดคำพื้นฐานภาษาไทยที่ยากมาบางส่วนออกไปบ้าง เพราะบางคำยากเกินกว่าที่จะจัดไว้เป็นคำพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง เช่น เปลี่ยน กัย เขียบ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีบางคำที่เด็กไทยยังไม่เคยได้ยินและควรจะเพิ่มเข้ามาได้ เช่น ปู นา ภา เป็นต้น

2. ขอเสนอแนะสำหรับผู้สนใจซึ่งอาจจะศึกษาคนต่อไป คือ

ก. การศึกษาเรื่องนี้ให้กว้างขวางและลึกซึ้งให้มากกว่านี้ โดยศึกษากับเด็กจำนวนมากและควรศึกษาทุกภาคการศึกษา นอกจากนี้ควรศึกษาวามิตัวแปรใดบางที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็ก เช่น สถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมของผู้ปกครอง โอกาสที่เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์ อธิพจน์ของภาษาถิ่น เป็นต้น

ข. การศึกษาคำยง่ายของคำพื้นฐานภาษาไทยโดยใช้วิธีอ่านออกเสียง

ค. การสร้างบทเรียนโดยใช้คำพื้นฐานภาษาไทยตามลำดับความยากง่ายที่ได้ศึกษาไว้ เพื่อดูว่าจะเกิดผลดีตามที่คาดหวังไว้หรือไม่

ง. การศึกษาแบบของการเขียนสะกดคำผิดของเด็กและศึกษาสาเหตุที่เด็กเขียนสะกดคำนั้นผิด เพื่อจะหาวิธีแก้ไขให้เหมาะสมต่อไป

จ. ควรมีการศึกษาเรื่องนี้ในระดับชั้นอื่นบ้าง

ในบทนี้ได้สรุปผลและอภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า รวมทั้งได้ให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้เกี่ยวข้องกับการทำหลักสูตร และการเรียนการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ตลอดจนผู้สนใจจะศึกษาค้นคว้าต่อไป

บรรณานุกรม

- เกียรติศักดิ์ นาคประสิทธิ์ การศึกษาสมรรถภาพการบริหารการศึกษาประจำภาคขององค์การบริหารส่วนจังหวัด กรมสามัญศึกษา และเทศบาลในเขตการศึกษา 6 ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2517, 62 หน้า.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน รายงานการวิจัยประสิทธิภาพของโรงเรียนประถมศึกษา ความเสมอภาคของโอกาสทางการศึกษา โรงพิมพ์ไทยแบบเรียน 2518, 49 หน้า.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะครุศาสตร์ เอกสารประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาการศึกษาเบื้องต้น มงคลการพิมพ์ 2514, 225 หน้า.
- เจริญ ชุมภิตันต์คำวงศ์ "การสอนภาษาไทยในชั้นประถมปีที่หนึ่งตามแนวใหม่" ประชาศึกษา 11 : 619 - 625 มิถุนายน 2511.
- ชลบุรี หน่วยงานนิเทศก์ รายงานการวิจัยเปรียบเทียบสภาพการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เริ่มเรียนชั้นเด็กเล็กกับที่เริ่มเรียนชั้นประถมปีที่หนึ่ง ในโรงเรียนประชาบาลของจังหวัดชลบุรี หน่วยงานนิเทศก์ จังหวัดชลบุรี 2515, 55 หน้า.
- ถาวรเรือง รัตินัน งานบริหารการศึกษาโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 160 หน้า.
- เนลศิริ เปาโรหิตย์ จันทนาศ ชื่นบุญ และอรทัย ชื่นบุญย์ จิตวิทยาพัฒนาการ มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2518, 334 หน้า.
- บุญกอบ วิสมิตะนันท์ ความพร้อมในการอ่าน สถาบันระหว่างชาติสำหรับการกันคว้าเรื่องเด็ก 2518, 24 หน้า.
- ประเทิน นหาพันธ์ หลักการสอนภาษาในชั้นประถมศึกษา โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2516, 173 หน้า.
- ผู้บริหารการศึกษาแห่งประเทศไทย, สมาคม การปฏิบัติการศึกษา วัฒนาพานิช 2518, 251 หน้า.

ไพฑูรย์ ธรรมแสง "การเปรียบเทียบวิธีสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งระหว่างวิธีสอนอ่าน
เป็นคำปนกับแบบผสมตัวอักษร กับวิธีสอนแบบผสมอักษรอย่างเดียว" การวิจัยทาง
การศึกษา 5 : 42 - 49, 2518.

รังสี นพชาวันท์ งานบริหารการศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเทศบาลในภาคใต้ ปรินทิพพานิช
กม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517, 261 หน้า.

รววิทย์ วสินสร เกร การศึกษาของไทย โรงพิมพ์มิตรสยาม 2516, 393 หน้า.

วัฒนา ยันตระกูลหะ ถ้อยคำที่เด็กรู้จัก และความสามารถทางการอ่านของนักเรียนที่จบชั้นปีที่หนึ่ง
ในโรงเรียนประถมศึกษาและเทศบาล 2 แห่ง ของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปรินทิพพานิช กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2509, 96 หน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมวิชาการ "การทดสอบความรู้ภาษาไทยของนักเรียนที่จบชั้นประถม
ปีที่สี่ ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี" การวิจัยทางการศึกษา 10 : 1 - 29 กันยายน 2505.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมวิชาการ "การทดสอบความรู้ภาษาไทยของนักเรียนในจังหวัดภูเก็ต
ที่เรียนจบชั้นประถมปีที่ 4" การวิจัยทางการศึกษา 8 : 1 - 14 มกราคม 2505.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมวิชาการ "การเขียนอ่านของเด็กในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งมีความ
สัมพันธ์กับการเรียนในชั้นอนุบาลอย่างไร" การวิจัยทางการศึกษา 2 : 30 - 32
พฤศจิกายน 2502.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมวิชาการ บัญชีคำที่ใช้ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กรมวิชาการ 2519,
4 หน้า (จัดสำเนา).

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมวิชาการ รายงานการสำรวจประมวลคำของเด็กวัยเรียน ตอนที่ 1
บัญชีคำและความถี่จากการสำรวจ กองการวิจัย กระทรวงศึกษาธิการ 2508 หน้า
1 - 4.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมวิชาการ สรุปผลการประชุมทางวิชาการ เรื่องพิจารณาหลักสูตร
ประถมศึกษาตอนต้นของกรมสามัญศึกษา โรงพิมพ์ศาสนา ม.ป.ป. หน้า 12.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมวิชาการ เอกสารประกอบหลักสูตรประถมศึกษา การสอน
ภาษาไทยแก่เด็กเริ่มเรียน โครงการพัฒนาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
2504, 45 หน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมสามัญศึกษา คู่มือครูการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษา
ป. 1 - ป. 2 โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2514, 126 หน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมสามัญศึกษา ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้น
ประถมปีที่หนึ่งเมื่อเทียบกับหลักสูตร โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2510, 229 หน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมสามัญศึกษา หนังสือชุดคู่มือครู การสอนชั้นอนุบาล
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2515, 48 หน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2503
โรงเรียนการช่างวุฒิศึกษา (แผนกการพิมพ์) 2503, 59 หน้า.

สมประสงค์ สถาปิตานนท์ การสร้างแบบทดสอบเขียนสะกดคำชั้นประถมปีที่ 1 และ
ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียน 11 โรงเรียน ในภาคศึกษา 1
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2507, 124 หน้า.

สมัคร หนูไฟโรจน์ งานบริหารการศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดในภาคใต้ ปริญญานิพนธ์ คม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2517, 261 หน้า.

สามัญศึกษา, กรม "โรงเรียนประถมศึกษาในส่วนกลางสังกัดกองการประถมศึกษา"
จุลสารการประถมศึกษา ฉบับที่ระลึกวันศึกษาประชาบาล กองการประถมศึกษา
ตุลาคม 2519 หน้า 21 - 26.

อินทร์ ศรีคุณ การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ
และการแต่งความของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ในโรงเรียนประถมศึกษา
6 แห่ง ในจังหวัดนครราชสีมา ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2507, 179 หน้า.

- Aaron, I.E., "The Relationship of Selected Measures of Spelling Achievement at the Forth and Eight Grade Level", Journal of Educational Research, 35 : 138 - 142, December, 1959.
- Bloomer, Richard A., "Word Length and Complexity Variables in Spelling Difficulty", Journal of Educational Research, 7 : 531 - 535, March, 1956.
- Bradfield, James M. and Stewart, Moredock H., Measurement and Evaluation in Education; an Introduction to its Theory and Practice at Both the Elementary and Secondary School Levels, MacMilland Company, New York, 1957, 509 pp.
- Chayanliyayodhin, Seela, A Study of the Principle of Teaching the Language Arts and their Implications for the Teacher Education in Thailand, Ed.D. Dissertation, Indiana University, Ohio, 1960, 217 pp.
- Cowin, Shirley H., "Reading Readiness Through Kindergarten Experiment", Elementary School Journal, 52 : 92 - 99, October, 1951.
- Fast, Irene, "Kindergarten Training and Grade I Reading", Journal of Educational Psychology, 48 : 52 - 57, January, 1957.
- Ferguson, Geoage A., Statistical Analysis in Psychology and Education, 2 nd ed., McGraw Hill, Inc., New York, 1966, 446 pp.

- Gerberich, Raymond J., Green, Harry A. and Jorgenson, A.N.,
Measurement and Evaluation in the Modern School, McKay,
New York, 1962, 622 pp.
- Glass, Gen V and Stanley, Julian C., Statistical Methods in
Education and Psychology, Prentice - Hall, Inc.,
Englewood Cliffs, New Jersey, 1970, 509 pp.
- Gray, William S., "A Summary of Reading Investigation on July 1,
1947 to June 30, 1948", Journal of Educational Research,
42 : 403, February, 1949.
- Gray, William S., "A Summary of Reading Investigation on July,
1, 1957 to June 30, 1958", Journal of Educational
Research 52 : 206, February, 1959.
- Hollow, May Kewin, Sister, "Listening Comprehension at the
Intermediate Grade Level", Elementary School Journal,
56 : 158 - 161, December, 1955.
- Johnson, Jarvas Purdett, "An Analysis of Spelling Difficulties of
common Word Used With High Frequency", Dissertation
Abstracts, 33 : 79 A, July, 1972.
- Lindquist, E.F., Design and Analysis of Experiments in Psychology
and Education, Houghton Mifflin Company, Boston, 1956. 382 pp.
- Morison, Ida E. and Perry, Ida F., "Spelling and Reading Relationship
with Incidence of Retardation and Acceleration", Journal of
Educational Research, 52 : 222 - 227, February, 1959.

Russel, David H., Children Learn to Read, Ginn and Company,
Boston, 1961, 611 pp.

Townsend, Agatha, "An Investigation of Certain Relationship of
Spelling with Reading and Academic Aptitude", Journal
of Educational Research, 40 : 465 - 471, February, 1947.

Waldman, John and Triggs, Francis Oralind, "The Measurement of
Word Attack Skills", Elementary English, 35 : 459 - 463,
November, 1958.

ภาคผนวก

ตัวอย่างแบบทดสอบ

แบบทดสอบชุดที่หนึ่ง

กา แวะ มา ค ร บ' ไน นา เจอ ไบ บัว
พอ ได้ กา ค น' เดีย ห คอ และ งอ ขา
ทา สี เส่า สี หา ที่
นับ สอง หก แปด เจ็ด
พี่ จะ ชื้อ ถัง เทา เมื่อไร
ลุง เย็น ขับ เรือ ขา
งู เหา โต ไว
สิบ วัน
พร

แบบทดสอบชุดที่สอง

ยา ถือ พัก แต่ ลิม' เสื่อ